

★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS

Svazek 007

35 Kč

Slovensko 1,63 € / 49,10 SKK

Kód 007

RODOKAPS

Svazek 007

Frank Glaser

Čertův chlapík

Dlouhé šípý svištěly ze zalesněných pahorků na okraji vysočiny Ozark do údolí Krocaní nohy. V jihozápadním Arkansasu.

Světlo půlměsíce nestačilo k tomu, aby se dalo zjistit, kde jsou útočníci. Ale i kdyby byl jasný den a slunce by jasně svítilo, nemohlo by to odvrátit konec Hymieho Maddena.

Tak mladý – právě dvacet – ještě nechtěl umírat.

Hymie Madden už hlídku nepřevezme.

Rod Jarrett, jeho parták, měl ještě otupělou hlavu po včerejším výplatním dni a usnul, jakmile se Hymie vydal na první hlídku.

Ale Rod se nyní také probudil. Udělal tu chybu, že spustil křik, když nezahlédl Hymieho Maddena na první pohled. Ani na ten druhý. K tomu mu už neposkytla žádný čas smrt, která číhala s napjatým lukem na pahorku.

Rod měl silné plíce muže, který většinu života strávil na čerstvém vzduchu, takže zvučně zaječel: „Hej, Hymie, kde...“

Nedokončená otázka zůstala viset ve vzduchu. Šíp, který ho provrtal, mu dovolil už jen zachroptět. Rod Jarrett, jen o dva roky starší než Hymie, se na zemi párkrát převalil a zemřel.

Poslední zášklub mu přitáhl levé koleno skoro až k hrudi. Pak už nic. Takto přitažená noha byla znamením rychlé smrti. Průstřel srdce.

Z podrostu vyklouzly stínové postavy jako šelmy na lovu.

Poslaly do údolí smrt, a když se pohybovaly ze svahu, byly stejně tiché jako šípky, které tudy létaly prve.

Bylo jich pět a netrvalo ani pět minut a každý seděl na dobrém koni. Nemuseli chytat koně ze stáda, kteří ještě nebyli zkročení, a kteří by jim dělali problémy, ale vybrali si koně, kteří sloužili kovbojům při práci u stáda.

Hymieho pinto byl ještě osedlán, ale muž, který se vyšvihl na flekatý hřbet, by se obešel i bez sedla a uzdy stejně jako jeho kumpáni, kteří se zmocnili koní z ohrady.

Ohlávky, které koním zůstávaly i na noc, vrahům stačily, aby je spolehlivě ovládali při hnaní stohlavého stáda...

Krádež koní! i To byl jediný důvod, proč byli Hymie Madden a Rod Jarrett zavražděni.

Zloději koní rozuměli svému řemeslu. Zacházeli se stádem tak zkušeně, že se nechalo v sevřeném tvaru bez potíží odehnat na západ.

+ + + + +

Ze dvora ranče vyjela lehká bryčka řízená nějakou dívkou a zamířila na klikatou cestu, která spojovala Blaneův ranč s hlavní pastvinou v údolí Krocání nohy.

Dívka seděla zpříma, ale ne prkenně, měla v sobě sebejistotu dítěte přírody. Statný valach přešel do klusu, takže vítr měl lákavou příležitost čechat dívčiny černé rozpuštěné vlasy.

Lesklé vlasy rámující úzkou tvář s rudými rty připomínaly skutečnost, že v žilách matky Julie Blaneové kolovala indiánská krev. Ta ji ovšem nezachránila od kruté smrti při nájezdu Apačů.

Julii bylo dvacet čtyři, byla středně vysoká a štíhlá, měla však správné ženské proporce. To svádělo každého muže, aby se za ní otočil a – pokud měl špatné manýry – případně zahvízdal.

Její tvář a paže měly zdravě nazlátlý nádech, zatímco rty prozrazovaly smyslnost, kterou ovšem bylo třeba ještě probudit. Pod

úzkým obočím se leskly velké černé oči. Vezla do údolí zásoby pro kovboje.

„Hiyah!“ zazpívaly rudé rty na šimla, aby udržoval rychlost.

Kůň by však nevypadl z rytmu ani bez jejího pobízení, protože to bylo vynikající zvíře. Burt Blane, dívčin otec, který měl ještě raději peníze než koně, si na ranči nechával nejlepší kusy ze svého chovu.

Julie nepadla do mdlob, když našla mrtvoly. Ani nevykřikla. Pouze její obličej zešedl jak popel.

Julie byla dívka, která vyrostla v drsné zemi mezi muži, kteří si se smrtí tykali. Bylo samozřejmé, že kovboj, který na ranči za třicet dolarů měsíčně krotil koně, nejméně jednou za rok zkusí štěstí na rodeu a musí počítat s tím, že si za něj na koně v aréně nasedla i smrt.

Julie už také viděla nejednoho mrtvého, kterému Burt Blane vlastnoručně natáhl oprátku. Zloděje koní. Takový mrtvý pak visel čtyřadvacet hodin ve větru a Julie ho mójela, aniž by reagovala jinak, než pevně semknutými rty.

Její rty tvořily i nyní bezkrevnou linku, když se odvrátila od Maddena a šla k Jarrettovi. Pohlédla na něj a zdálo se, že nemůže odtrhnout pohled od toho, jak si vítr hraje s opeřením šípů, který vězel v Jarrettově srdci.

Nikdo by nedokázal poznat, co jí táhne hlavou, když se s kamennou tváří vracela k vozu, na němž ležely nyní už nepotřebné zásoby.

Toporně vylezla na kozlík a vzala do rukou opratě. Pak ale jako kdyby vybuchla. Zaječela na valacha a za pohánění bičem, které od ní kůň ještě nezažil, se řítila zpět domů krkolomným tempem, které by vyděsilo i ostríleného kočího dostavníku.

Chuchvalce pěny, které odletovaly valachovi od tlamy, lpěly Julii na blůzce i v černých vlasech, když konečně zastavila u studny na dvoře ranče. Šedovlasý veterán stojící ve vratech stodoly jen nechápavě potřásl hlavou.

Spolkl kletbu a co nejrychleji uvedl do pohybu své ztuhlé údy, aby právě včas zachytil dívku, která seskočila z kozlíku způsobem, který mohl skončit pádem.

„Co se děje, Julie?“ zabručel.

Třeštila na něj horečně se lesknoucí oči. Rty se jí zachvěly.

„Jsou mrtví, Telly,“ vyhrkla.

Jeho tvář se strništěm se zkřivila pár sty vráskami.

„O čem to mluvíš, Julie?“ vykřikl. „Viděla jsi strašidla?“

Telly McKay si takový tón mohl dovolit, protože houpal Julii na kolenou, když byla ještě docela malá.

Julie prudce zavrtěla hlavou.

„Nepřeskočilo mi, Telly. Ne, to tedy ne. Jsou mrtví, oba!“

Jeho stářím a dlouhým pozorováním horizontu zkalené oči se zúžily.

„Myslíš Hymieho a Roda?“

Její zuby zacvakaly.

„Musím to říct otci. Kde je?“

McKay se přes rameno ohlédl na jezdce, který právě projížděl branou v severní straně plotu.

„Támhle zrovna jede. Copak ho nepoznáváš, Julie?“

To byla dětinská otázka způsobená zřejmě rozrušením z Jobovy zvěsti. Byla nesmyslná, protože muže, jako byl Burt Blane, člověk pozná vždýcky i z velké dálky.

Rančer vyhlížel stejně ponuře jako zvětralý náhrobní kámen na zpustlém hřbitově; výhružný, se zapadlýma očima a vyhublý.

Seskočil ze sedla obratně jak mladý kovboj. Už to prozrazovalo skvělého jezdce, který rozumí koním jako nikdo v Ozarks.

Výraz jeho ošlehané, vousaté tváře přesně odpovídal vlastnostem muže, který umí dokonale myslet na svůj profit. Burt Blane měl ostré rysy a oči jako sokol a jeho výraz nabíral měkčí nádech pouze, pokud se jednalo o Julii, kterou vyloženě zbožňoval. Pokud chtěl uspokojit nějaké její přání, zapomínal i na svou lásku k penězům, která stále balancovala na hraně chamtivosti.

Jeho hlas byl chraplavý a řinčivý.

„Už jsi nazpět, Julie?“

Ona na moment zavřela oči, než strnule Odpověděla:

„Všechno jsem přivezla nazpět. Oni už to nebudou potřebovat.“

„O čem to mluvíš, dítě?“

Sevřela ruce v pěsti, které si přitiskla ke spánkům.

„Jsou mrtví.“

Vycenil zuby jako vlk, kterému chtějí sebrat kořist.

„Myslíš Hymieho a Roda?“

Udělala krok jeho směrem.

„Jsou mrtví a stádo je pryč.“

„Moji koně?“

„Říkala jsem, že jsou mrtví.“

„Ano, to jsi říkala, ale říkala jsi, že je pryč i stádo.“

„Údolí je prázdné. Leží tam jen ti mrtví.“

„Máš horečku, Julie?“

Její oči se nezdravě leskly.

„Neměla jsem vidiny, pokud na to narážíš, táto. Hymie měl šíp v hrdle a Rod v srdci.“

„Šípy? Skutečné indiánské šípy“?

Schovala tvář do dlaní.

„Nevyptávej se dál! Bylo to strašné. Někdo pro ně musí zajet.“

Burt Blane naprázdno polkl. V očích mu žlutě blikotalo. S námahou dodal hlasu barvu, když vzal dceru kolem ramen.

„Musíš si jít lehnout, Julie. Bylo toho na tebe moc. Mohla bys z toho onemocnět.“

Odtáhla se od něj.

„Nejsem nemocná!“ odsekla rozhořčeně.

Zase k ní popošel.

„Ne, nejsi nemocná, ale z takového šoku můžeš onemocnět.“ Jeho pohled padl na veterána. Panovačným gestem ho přivolal blíž. „Odved' ji do domu, Telly. Postarej se o ni, dej jí napít whisky a uvař jí silné kafe. Já musím odjet.“

Starý muž pozvedl ježatá obočí. „Musíte přivézt těla Hymieho a Roda, rančere.“

Blane vysunul bradu.

„To samozřejmě udělám, protože to tak chce Julie. Ty dělej, co jsem ti řekl.“

Telly McKay přikývl a šel k Julii. Dovolila mu, aby ji vzal kolem pasu a vedl do domu.

+ + + + +

Burt Blane se za nimi díval. Zdálo se, že se mu nelíbí, jakým způsobem Telly s dívkou zachází, protože se zamračil, až mu mezi huňatým obočím vznikla hluboká vráska. Když za nimi zapadly dveře, odvrátil se a vedl hnědáka do stáje.

Tam našel Raymonda De Santise, který přišel do stáje vchodem na opačném konci.

De Santis, rozený Španěl, který tu však žil už od raného mládí, byl muž, který se svým zevnějškem ani vystupováním na ranč příliš nehodil. Na drsného Arkansasana z Ozarks, jehož řeč bývala často drsná, měl překvapivě dobré chování, se kterým by obstál i v dobré společnosti.

Sotva by si člověk představil větší protiklad, než jaký tvořil předák De Santis a jeho šéf Blane. Vlastně si ti dva nebyli úplně nejsympatičtější. Pokud setrvali u spolupráce, mělo to na obou stranách dobré důvody. Španěl zůstával na ranči proto, to však věděl pouze on, že tu byla Julie. Miloval ji a že nikdy nedal najevo svoji vášeň ke krásné dívce, bylo to tím, že Julie nikdy neudělala vstřícný krok, ani mu nedala nejmenší znamení své náklonnosti.

Rančer, který naopak posuzoval lidi a věci jen čísly, se zase snažil předáka udržet na ranči, protože i když sám platil za nejlepšího koňáka v okruhu sto mil, stejně tak dobře rozpoznal schopnosti svého předáka, co se chovu a krocení koní týkalo. Šlo to tak daleko, že De Santisovi platil osmdesát dolarů na měsíc, což bylo o osmdesát babek víc, než měli předáci okolních rančů.

De Santis vešel do stáje a nezapomněl pohlédit černou klisnu, která měla v nejbližších dnech родit. Uklonil se rančerovi, jako by stál na prknech jeviště.

„No, rančere, doufám, že jste na severních pastvinách našel všechno v pořádku,“ prohlásil.

Blane na něj hleděl a bylo znát, že se mu zdvořilý úsměv na Španělově opálené tváři dvakrát nezamlouvá.

„Čert vem severní pastviny,“ zavrčel. „Stádo je pryč!“

Předák pozvedl nenapodobitelným způsobem jedno obočí.

„Jednoroční koně na severní pastvině?“

Rančer vycenil zuby v návalu netrpělivosti.

„K čertu, kdo tady mluví o severní pastvině? Jde o údolí Krocaní nohy. Pokud Julie neměla vidiny z horečky, tak je tam všechno v hajzlu!“

Španěl zavrtěl hlavou.

„Promiňte, rančere, ale nerozumím. Copak je slečna Julie nemocná, že blouzní v horečce?“

Rančer zafuněl a udeřil pěstí do kozy, na níž byla položena sedla.

„Já jsem neříkal, že je Julie nemocná! Vezla zásoby na pastvinu. To ona vozí vždycky, i když já nejsem rád, že jezdí vozem sama. To přece víte, předáku!“

De Santis nachýlil hlavu. Maska jeho snědé tváře ozdobené pěstěným knírkem nic neprozrazovala.

„Samozřejmě vím, že Julie ráda jezdí do údolí Krocaní nohy. Řeknete mi, co se stalo?“

„Zatraceně, kdy se konečně naučíte mluvit zpříma?“ vztekal se Blane, který se svým předákem ještě nikdy nemluvil tímto tónem. „Julie má oči a člověk jí může věřit, když povídá, že na pastvině nebyli žádní koně. Vrátila se i s proviantem.“

De Santis se zamračil.

„Co je s Madenem a Jarrettem?“

Rančer sebou škubl, jako by ho někdo zezadu udeřil pěstí. Evidentně zapomněl, že dva kovboji už nejsou mezi živými. Vlastně se v jeho případě nebylo čemu divit, protože myslel pouze na to, že přišel o stádo koní. Asi o stovku zvířat, za která by dostal od padesáti do sta dolarů za kus.

„Deset tisíc v hajzlu, s tím já se nesmírím!“ zavrčel.

Předák si dovolil pokrčit rameny a znovu se zeptat.

„Madden a Jarrett?“

„Oba mrtví.“

Předák sebou škubl. „Bojovalo se tam?“

„To nevím. Víím jen to, že byli zbiti šípy.“

De Santis nechápavě potřásl hlavou.

„Zloději koní, kteří střílí šípy? To je pro mě novinka.“

Rančer zatínal pěsti.

„U všech rohatých, nemůžeme tady stát a žvanit! Julie chce, abychom dovezli jejich těla na ranč. Dejte zapřáhnout vůz. Pojedete taky.“

„Jak si přejete, rančere,“ řekl Španěl zdvořile a dal se do zapřahání osobně.

Rančer šel do domu, ale za chvíli se vrátil. Nesl dvouhlavňovou kulovnici a winchestrovku.

De Santis neskryval úžas. „Dvě pušky?“

Rančer zlověstně přikývl.

„Přál bych si, abychom narazili na někoho z těch mizerů. Zastřelil bych ho bez ptaní.“

Předák přistavil koně v postrojích k oji a zapřáhl je.

„To by bylo protizákonné,“ zabručel.

Rančer zastrčil pušky do držáku u kozlíku a otočil se zprudka na předáka.

„Nepovídejte mi o zákonu, předáku!“ vztekal se. „Jestli uvidím na pastvinách jen kousek rudé kůže, začnu střílet a přísahám vám, že neminu.“

„Já vím, jak jste dobrý s puškou, rančere,“ odvětil De Santis polohlasně. „Jste tedy přesvědčen, že to byli indiáni?“

Blaneovy oči plály nenávistí.

„A co asi? Ti dva byli zabiti šípy.“

„Ale v našem kraji už nikdo celé roky neviděl indiána.“

„Tak přešli přes hranici.“

„Komanči?“

„Jo, to jsou ti nejhorší z celé rudé sebranky. Myslíte, že by nebyli schopni ukrást stádo koní?“

Předák se na pár sekund zamyslel, než zvolna odvětil: „Komanči jsou jezdecký národ, ale jsou i dobří chovatelé koní.“

Rančer se nevesele uchechl. „To samozřejmě jsou, ale proč by čekali jedenáct měsíců, než klisna porodí? Je přece mnohem jednodušší vzít si koně z cizí pastviny.“

De Santis zavrtěl hlavou.

„Museli by přejít hranici mezi Arkansasem a Texasem.“

„No a?“

„Nevím, jestli by to riskovali.“

„Riskovali by cokoliv, protože potřebují koně. Minulá zima byla proklatě tvrdá. Nikdy jsem neslyšel o tom, že by rudoši v létě dělali seno, aby jejich koně přečkali zimu. Skvělí chovatelé, co? Jezdí sice jako d'ábli, ale já neznám plemeno koně, které by se živilo sněhem a v Texasu v zimě sněžilo opravdu hodně. Ten obchodník, který u nás nocoval minulý týden, toho o té tuhé zimě navyprávěl hodně. Tak už vám svítá, předáku?“

De Santis se vyhnul odpovědi.

„Můžeme jet, rančere,“ řekl a naposledy překontroloval popruhy.

Blane vylezl na kozlík.

„Tak jedeme, ať to máme za sebou!“ poručil.

Španěl polechtal koně bičíkem. Koně pohodili hlavami a dali se do pohybu.

+ + + + +

Pod nízkým, začazeným stropem obytné místnosti, ve které to vypadalo jako ve vetešnictví, visela petrolejová lampa. Její nažloutlé světlo nedokázalo osvětlit tváře všech mužů, kteří se shromáždili na ranči Kevina Malloneyho.

Nicméně ranč byl pro tu sešlou usedlost příliš nadneseným označením, a pokud si zvolili k setkání toto místo, nebylo to tím, že by od nepořádné, hádavé Malloneyho ženy očekávali nějakou pohostinnost. Jedinou výhodou, kterou popíjející a kouřící muži tomuto ranči přiznávali, byla jeho zastrčená poloha v zalesněných horách, kde byli v bezpečí před zvědavci.

Měli tito muži – jako například Nobby Carter, který nebyl přitažlivý ani pro Kate Malloneyovou, která neměla na muže žádné vysoké nároky – nějaká tajemství, která museli skrývat?

Bylo to možné, ale v tu dobu zatím ještě nikdo z nich nevěděl, proč se vlastně sešli.

Jeden z mužů otráveně zabručel. Byl to Jean Cartier, kanadský

Francouz a hráč, který musel uprchnout ze Saint Louis, a protože se nevzmohl ani na vlastní srub, vegetoval na ranči u Malloneyových. Vyslovil otázku, která je zajímala všechny.

„Ví někdo, proč Burt svolal tohle shromáždění a proč musí být zrovna tady?“

Jim Moylen, který byl drobný rančer stejně jako Molloney, se zamyšleně podrbal.

„Asi má nějaký důvod. On je šéf a má právo svolávat shromáždění. Proč tu k čertu ještě není?“

Clancy Patterson, chlápek stejného ražení jako Malloney a Moylen, se zazubil.

„Má taky právo chodit a odcházet, jak se mu zlíbí. Je to přece šéf.“

Kníratý muž středního věku, jehož mozoly nepocházely od lasa ale od pluhu, se kterým se plahočil, aby uživil sedmičlennou rodinu, si posunul stoličku blíž k ohni a sáhl po flašce.

„Dokud máme kořalku, rád počkám,“ zavrčel a nalil si whisky do plecháče, protože na ranči byly jen tři sklenice.

„Nevychlastej nám všechno, Frazere,“ řekl Malloney.

Cartier nachýlil hlavu.

„Někdo jde,“ prohlásil.

Pán domu vstal.

„Jdu se podívat,“ zahuhlal a opustil místnost.

Vrátil se s Burtem Blanem, kterého shromáždění poznali teprve, když si stáhl šátek, kterým si maskoval obličej.

„Jsou tu všichni?“ zeptal se žlučovitě, aniž by se obtěžoval na pozdrav nadzvednout klobouk.

Malloney postrčil směrem k Blaneovi stoličku.

„Spočítej si nás, ať máš jistotu,“ řekl popuzeně. „Jsem zatraceně zvědavý, co nám povíš.“

Blane sedátkem pohrdl. Opřel se dlaněmi o stůl a přehlédl shromážděné.

„Musíme dát odstrašující příklad,“ řekl.

Francouz se zasmál. „Koho chceš všet tentokrát? Nebo chceš potříť térem a vyválet v perí nějakého negra?“

Rančer po něm střelil zuřivým pohledem.

„Vás ten smích přejde, až uslyšíte, co se stalo,“ vyštěkl. „Jen poslouchejte!“

Nemusel výzvu k pozornosti opakovat, protože muži napjatě naslouchali líčení nepříjemností a neštěstí, které ho potkaly.

Skončil otázkou: „Co na to říkáte?“

Nobby Carter vsunul ruku pod košili a drbal se na hrudi.

„K tomu se nic říct nedá,“ zahučel. „Svolal jsi nás kvůli tomu?“

Rančer na něj civěl.

„Jsem snad na špatném shromáždění?“ zeptal se posměšně. „Je toto výbor domobrany z Ozarks nebo ne?“

Carter neodpověděl. Zato se zeptal Moylen:

„Chceš tedy angažovat výbor pro svoje cíle?“

Rančer se zamračil.

„Neptej se tak blbě,“ odsekl příkře. „Výbor je tu od toho, aby chránil bílého muže a jeho majetek před barevnými.“

Zavržala židle. Muž, který na sebe takto upozornil, se jmenoval Clancy Patterson a jen muži v této místnosti věděli, z čeho platí whisky a holky, které v jeho životě hrály tak velkou roli. Pro všechny, včetně okrasního šerifa, byl Patterson nedůležitým obchodníkem s indiány, který byl doma stejně ve východním Texasu jako tady v Arkansasu.

V jistém ohledu tomu tak i bylo. Patterson provozoval čilý obchod s indiány, ovšem zboží, které rudému muži prodával, byl kontraband, zakázané zboží, pro muže zákona žhavé jak peklo. Obě věci, které vozil z Arkansasu do Texasu, byly stejně nebezpečné – střelné zbraně moderní konstrukce... a ohnivá voda.

V těchto věcech dával indiánům přesně to, po čem toužili nejvíc. Ten, kdo jim dovážel kořalku, kterou do sebe lili, aby zapomněli na bídný úděl zaviněný bílým mužem, se mohl považovat za jejich přítele.

Přítel Komančů, prostě komančero.

Clancy Patterson se zjevně hodlal postavit za své obchodní partnery, protože se vztyčil do plné výše šesti stop a dvou palců a položil Blaneovi otázku:

„Co máš proti rudým?“

Rančer na něj upíral pohled. Lomcoval jím nepotlačitelný vztek.

„Takhle se může ptát jen komančero!“ vyprskl. „Proč se k čertu stále motáš v Ozarks? Proč nezůstaneš na druhé straně a nespáváš ve stanu páchnoucím psím sádlem vedle své špinavé squaw?“

Komančerova reakce byla velice podivná. Jeho snědý obličej s kalnými, zapadlými očima se totiž projasnil křivým úsměvem, který těžko mohl být odpovědí na právě vyslechnutou urážku.

Pattersonův hlas zaskřípal jako smirkový papír.

„Myslíš si, že všechno víš, Blane? Je na čase, aby ses trochu víc staral, co vězí za některými věcmi. Ale to je tvůj problém. Komančero teď chce jasnou odpověď. Takže žádné smradlavé stany a špinavé squaws, jasné?“

Blane vycenil zuby jako vlk.

„Všechny je nenávidím, tak to je!“

Patterson se zubil ještě intenzivněji.

„Všechno, co nemá bílou kůži, že?“

„Přesně tak!“

Komančero se posadil.

„To stačí.“

„Vážně? Myslel jsem, že jsou to tvoji přátelé, Apači, Komanči a Navahové.“

„Můj nejlepší přítel je vždycky ten, kdo nejlépe zaplatí. Nechme to teď tak, Blane. Potom se uvidí.“

„Nerozumím ti.“

„To ani není nutné. Raději nám řekni, co máš v plánu.“

Blane se zhluboka nadechl.

„Chci zpátky svoje koně, a pokud se je nepodaří získat, chci se těm rudým psům pomstít.“

Francouz hvízdal.

„A ty chceš pro svou ryze osobní záležitost hnát výbor do sedel?“

Blane natáhl krk jako sup.

„Jsme tady mezi svými,“ řekl. „Nemusíme si tedy na nic hrát. Tento výbor byl založen, aby prosazoval zákony, které jsme sami ustanovili. Jsme proti všemu, co nemá bílou kůži, ale... a teď to

přijde, Frantíku! Všichni, kdo tady sedíme, jsme už pro každého z nás naskákali na koně, abychom mu pomohli. Pomohli jsme ti kvůli tvým pletkám se ženskými, když po tobě šel šerif, Cartiere. Tobě, Moylene, jsme na pastviny přihnali víc dobytka, než kolik se ti původně ztratilo. A co třeba ty, Malloney? Nedonutili jsme tvého souseda přivést vodu z Crow Creek na tvoje bídné pastviny? Laskavě mě nepřerušujte! Jsem s nervy v koncích. Jeden za všechny a všichni za jednoho, i když se přitom musí jezdit trochu křivými cestami! Tak to bylo vždycky a já jsem byl první, kdo si do sedlových brašen strčil bílou kapuci, když se vyráželo po nocích. Teď od vás chci, abyste mi pomohli sehnat zpátky moje koně nebo alespoň potrestat ty zkurvysyny, kteří mi je ukradli.“

Komančero založil ruce na hrudi.

„To byla hezká řeč,“ poznamenal. „No dobrá, co pro tebe můžeme udělat?“

„Copak jsem to právě neřekl?“

„Chtělo by to trochu konkrétněji.“

Rančer po něm šlehl vzteklym pohledem.

„Dobře, že se ptáš zrovna ty, Clancy. Právě tebe potřebuji. Zavedeš nás k nim.“

„Ke komu?“

„Ke tvým rudým kamarádům, Komančům. Ty víš, kde je najít.“

Komančero pomalu přikývl.

„Znám je dobře. Komanči, prérijní indiáni, nejlepší jezdci na světě. Víte, jak jim říkali dřív? Vládcové plání. Dnes jsou tady, zítra tam. Ptej se větru, kde je naposledy viděl, třeba ti to poví. Ale nevěřím, že ze svých koní uvidíš třeba jen chlup, Blane.“

„V tom případě chci pomstu a ty mi k ní dopomůžeš. Víš o nich všechno a oni už nejsou velký válečnický národ. Pokud vím, většina jich už byla pobita nebo zahrnána do rezervací v Oklahomě. Na druhé straně hranice se jich udržela jen hrstka pod vedením Černé pumy. Stádo mohli ukrást jen oni, takže se chci dostat na kůži právě jim! Ty nemůžeš zapomenout, že jsou to tvoji přátelé?“

Komančerovy úzké rty se opovržlivě zkřivily.

„Přátelé... co to znamená? Nevyjádřil jsem se jasně? Ty budeš

můj přítel, Blane, dokud z toho přátelství budu mít užitek. Černá puma je mi bližší, když z něj mám užitek, ale podříznu mu krk, jakmile se mě pokusí podvést. Tak to na světě chodí, Blane, takže mi předlož nabídku.“

Rančer vyvalil oči.

„Musím vysvětlovat i tohle?“ prohlásil komančero. „No dobrá! Chceš po nás, abychom riskovali skalpy. Tohle je zatraceně ostrá věc, stokrát náročnější, než chytit negra a vyprášit mu jeho černou kůži.“

Muži souhlasně zamručeli. Komančero se mrazivě usmíval.

„Tak to slyšíš, šéfe. Kolik jsi ochoten obětovat pro pomstu?“

„Vy chcete dostat zaplacenou?“

„Hádáš správně.“

„Na tom trváte všichni?“

Zase se ozvalo bručení a sice souhlasné pro Pattersona. Blane na chvíli vyčerpaně zavřel oči.

„Kolik?“

Komančero si mnul bradu, jako kdyby přemýšlel. Po chvíli líně prohlásil: „Takže nabídka? To už zní líp.“ Patterson zafuněl. „Museli jsme ti přepustit hezkých pár dolarů, protože jsi šéf. Teď jsme na radě zase my a ty nejsi žádný chudák. Pro každého dvě stě a pro mě dvojnásobek. Nepokoušej se smlouvat.“

Rančer zařval, jako by ho někdo přetáhl býkovicem.

„Pro tebe dvojnásobek? Tobě muselo přeskočit!“

„Jsem úplně v pořádku a vysvětlím ti to. Já vím, jak Černou pumu zasáhnout nejcitelněji. Kromě mě nikdo neví, kde v Brasadě se jejich vesnice nachází.“

Rančer koulel očima.

„V Brasadě? Komanči jsou přece prérijní indiáni.“

„Co to povídáš? Černá puma je velice chytrý. Ví, že s padesáti nebo šedesáti bojovníky by v otevřené prérii neobstál. Odvedl ženy, děti a bojovníky do Brasady. Tam se o ně nikdo nezajímá. Považuje to za bezpečné místo, i když vyrazí na lov do prerie a nechá vesnici bez ochrany.“

„Máš o nich asi dobré informace.“

„Vím všechno, ale má cena je čtyři sta dolarů. Vezmi nebo nech být.“

„Přivedeš nás k jejich vesnici?“

„Ano a udělám i víc. Mám totiž nápad, který nám zajistí, že se vrátíme domů živí a zdraví.“

Pak zavládlo ticho, které přerušil až Jon Frazer.

„Ty zradíš své rudé přátele a necháš pobít ženy a děti?“

„Já chci uzavřít obchod.“

„Do toho s vámi nepůjdu.“

Rančer přešel do kouta, kde na lavici seděl Frazer.

„To je tvé poslední slovo, Frazere?“

„Podle mě je to pořádné svinstvo.“

„Přísahal jsi našemu bratrstvu a víš, co čeká zrádce.“

„Já nejsem zrádce.“

Rančer hleděl do jeho kníraté tváře.

„Zatím ještě nejsi, Jone, ale abys nebyl zrádcem zítra nebo pozítří, musím ti dát lekci. Tady máš!“

Těžkopádný farmář chtěl zvednout paže, aby si chránil tvář, ale byl pomalý. Než si stačil krýt bradu, třeskla mu do ní Blaneova pěst. Zuby ošklivě zaskřípaly a Frazer narazil týlem do stěny.

Blane udeřil ještě dvakrát, zleva a zprava. Zbitý muž se s chroptěním svalil, z nosu a úst mu tekla krev.

„To snad stačí,“ řekl Blane a foukl si na natlučené klouby. „Dejte mu kořalku a mokrý ručník.“

Blaneovi nikdo nevyčítal, že ztrestal člena výboru. Nepsaný zákon zločinného spolku byl silnější než ostatní pravidla. Šéf byl prostě pánem nad životem a smrtí, a kdyby měl být souzen, musel by výbor sestavit opravdový soud.

Zatímco byl Jon Frazer za pomoci kořalky, vody a ručníku drsným způsobem ošetřován, odvedl komančero Francouze do kouta ke kamnům. Tam si něco šeptali, ale rančer se tvářil, že ho to nezajímá. Možná věděl, že se dřív nebo později dozví, na čem se ti dva domlouvají.

V tom se nemýlil, protože když se Frazer poněkud otřepal, přihlásil se Patterson o slovo. Shromáždění bylo připravené

vyslechnout si další připomínky.

„Jean musí dostat taky čtyři sta,“ prohlásil Patterson. Nepustil ke slovu rančera, který se chystal vybuchnout. „Slíbil totiž, že mi pomůže, pokud z mého nápadu něco bude.“

„Tak jaký je ten tvůj nápad, zatraceně?“ zafuněl Blane.

Patterson se rozhlédl po mužích, spokojeně pokýval hlavou, když viděl jejich napjaté výrazy a začal vysvětlovat.

„I když napadneme vesnici v době, kdy bude Černá puma s bojovníky na prérii, stejně to bude nebezpečná záležitost. Mezi starými válečníky je ještě dost mužů, kteří napnou luk. Nehodlám pojit v Brasadě se šípem v břiše. Asi vás zajímá, jak se proti tomu můžeme pojistit a já vám to řeknu.“ Jeho ponurý obličej se roztáhl v ďábelský úšklebek. „Postřílíme je dřív, než na nás vypustí jediný šíp. Proč se někdo nezeptá, jak to udělat, zatraceně? Uznávám, že sám bych to nezvládl, ale pokud Jean taky dostane čtyři stovky, bude stačit, když vy ostatní budete trochu práskat z pušek a nebudete se muset bát, že přijdete k úhoně. Náš kamarád Jean totiž umí zacházet s mitrailleusou. Naučil se to ve válce s Prušáky, pokud někdo z vás vůbec slyšel o německo-francouzské válce v sedmdesátém a sedmdesátém prvním. To Jean statečně bránil vlast, ale ne tak statečně, aby zůstal až do konce. A jelikož od vlajky pospíchal rychleji než prve k ní, je teď tady s námi. Tak nějak to bylo, co, Frantíku? Stal se z tebe dezertér a ty nemají rádi v žádné armádě.“

„To sem ale nepatří,“ odsekl Francouz nabručeně.

Ozval se rančer.

„Co to tady žvaníte? My nemáme žádnou mitrail nebo jak se to jmenuje.“

Komančero si olízl rty.

„Za tři dny ji budeme mít. Jean a já víme, kde k ní přijít. V Trinity City bydlí jeden starý blázen, který sbírá zbraně. Čert ví, kde vzal mitrailleusu, ale bude nám ji muset dát, a když ne dobrovolně, tak dostane po hubě a my si ji vezmeme.“

Blane přimhouřil oči.

„Takže to s Jeanovou pomocí zařídíš?“

„O tohle si vůbec nedělej starosti, Blane.“

Nobby Carter si odkašlal a neznělo to příjemně. Ani jeho krákoravý hlas sice nevzbuzoval příjemné emoce, ale všechny zajímalo, na co se chce zeptat.

„Řeknete mi konečně, co to je za věc? Jak to funguje?“

„Bude asi těžké ti to vysvětlit, Nobby, ale pokusím se. Mitrailleusa je... představ si, že bys udělal z dvou tuctů pušek na bizony svazek a vymyslel mechanismus, kterým bys mohl zatraceně rychle vypálit z jedné hlavně po druhé. Jako stroj, prásk, prásk, prásk! Rozumíš?“

Nobby Carter zavrtěl hlavou.

„Ale k čemu by to bylo? Chlápek s kulkou v hlavě je stejně mrtvý, jako kdyby jich v sobě měl tucet.“

„Zatraceně, Nobby, s tebou je to těžké,“ povzdechl si Komančero. „Samozřejmě všechny hlavně nevypálí na ten samý cíl. Zbraň je na otočném podstavci, takže jí otáčíš, když střílíš a můžeš tak... jak se to říká, Jeane?“

„Že můžeš pokrýt palbou pozice nepřítele.“

„Jasně, pokrýt, přesně to uděláme. Pokryjeme je tak, že nebudou vědět, jak se jmenují. Ještě otázky?“

Způsob, jakým Patterson poučoval Nobbyho, dával tušit, že by neměl nic proti tomu, stát se šéfem. To musel rančer postřehnout, protože když promluvil, odkapávala z jeho hlasu zloba.

„Už bylo dost vyptávání a žvanění. Uděláš, co ti řeknu, Clancy, takže mně dáš okamžitě vědět, až seženete ten divný kanón. Zatraceně, já nemůžu ztrácet čas a nemůžu se dočkat, až vybijeme rudochy v Brasadě!“

Hráč přimhouřil oči.

„Takže shromáždění je u konce? Co takhle drink? Bývalo u nás dobrým zvykem, že šéf přinesl na shromáždění, kde se plánoval úder, pár flašek.“

Blane na něj upřel pohled, jako by se mu chystal v příští sekundě zakroutit krkem, ale spokojil se s tím, že si odplivl uprostřed místnosti.

„Jdu pro ně,“ zahučel a vyšel ven, přičemž ze sebou hlasitě práskl dveřmi.

+ + + + +

Jezdci se zjevili jako duchové.

Omotali kopyta koní hadry, které pečlivě upevnili tenkými řemínky.

Byli dokonce tak opatrní, že proužky látky zajistili i udidla a kovové součásti strojů, aby je neprozradilo ani zachřestění.

Nicméně, tlamy a nozdry koním zacpat nemohli, takže sebou každý jezdec vždycky trhnul, když jeho kůň zafrkal.

Tiché vrzání sedel jim starosti nedělalo, protože ať divočina vypadala sebevíc zlověstněji, mrtvá nebyla.

Ve křoví šelestila a chrastila drobná zvířata. Noční vítr šeptal mezi větvičkami keřů a stromů. Mokřadová tráva, která pomalu vysychala po poslední povodni, vrzala jak hejno cvrčků.

Strašidelná noc a jezdci, kteří byli ve spolku s peklem...

Vítr hnal přes půlměsíc útržky mraků, které neustále měnily své kontury.

Právě připlula zlověstná oblačná loď, která se po chvíli roztrhala na něco, co vypadalo jak prosezená sedlová deka.

Této noci se radovalo celé peklo, když jezdci překročili hranici Texasu, aby zabíjeli a ničili. Nad křovím, kterým si jezdci hledali cestu, neslyšně prolétl obrovský výr. Když zlostně zahbukal, protože se mu vyhlédnutá kořist ztratila pod keřem, zatáhl Burt Blane, který jel na druhé pozici, hlavu mezi ramena.

„Mor na to, tohle má být cesta?“

Clancy Patterson se s úšklebkem otočil v sedle. Jeho sluch byl tak ostrý, že slyšel všechno, co si muži mezi sebou šeptali.

„Co sis představoval pod cestou v Brasadě?“ zeptal se potměšile.

Rančer se kousl do rtu.

„Ne tak nahlas, zatraceně. Jsi si jistý, že jedeme správným směrem?“

Komančero se tiše zasmál.

„Tak jistě, jako že se jednoho dne my dva sejdem v pekle, šéfe.“

„Nežvaň blbě!“ zasyčel Blane. „Jak je to ještě daleko?“

„Hodinu cesty, možná víc.“

„Nemůžeme jet rychleji?“

To znělo jako pobídka ke zvýšení tempa, ale komančero udělal pravý opak. Přitáhl uzdu, a když se kůň zastavil, vztyčil se ve třmenech. Ohlížel se na tmavé siluety jezdců. Jako poslední kráčel kůň s neforemným nákladem na hřbetě. K němu dal Patterson komentář, který byl zároveň odpovědí.

„Ty přece sám víš, že kůň s mrtvou vahou nemůže držet tempo s ostatními, kteří nesou jezdce. Já jsem rozhodně rád, že ten kůň vláčí kanón, aniž by se vzpouzel, že mu nákladní sedlo odírá žebra. Chceš vědět ještě něco?“

Rančer zatínal zuby.

„Ty si pořádně dovoluješ, komančero,“ řekl tiše. „Kdo ti k tomu dal právo?“

Patterson se zase tiše zasmál, ale v jeho hlase zůstal zlý podtón. „Kdo jede na čele, je šéf, alespoň dočasně a šéf má vždycky pravdu. Uznej, že beze mě byste nic nenadělali. Byli byste bezmocní jak slepá kuřata, nebo snad ne?“

Rančerova jednoslovná odpověď zněla jak štěknutí kojota.

„Dál!“

„Jistě, jistě,“ zabručel Patterson a usadil se v sedle, než pobídl koně.

Strašidelná jízda divočinou Brasady trvala ještě hodinu. Blane to kontroloval na kapesních hodinkách. Právě chtěl otevřít ústa, aby se zeptal, jestli už tam u všech rohatých brzy budou, když tu vedoucí jezdec zvedl paži.

Jezdci zastavili jeden po druhém až po Nobbyho Cartera, který jel poslední a vedl na laně koně s nákladem. Dřímával, takže ho zastavení zaskočilo a přitáhl uzdu příliš prudce. Narazil do něj nákladní kůň, což zase nelibě nesl jeho starý valach a vykopl kopyty.

Poslední kůň zasažený do hrudi zařičel jak hřebec v říji.

Muži se ohlédlí, co má znamenat hluk na konci kavalkády. Rančer nadával a Patterson se tvářil ustaraně.

„Pokud nás teď neslyšeli, tak jsou buďto hlušší nebo spí jak svišti,“ prohlásil trpce.

„Jsme už tak blízko?“ zeptal se rančer.

Patterson přikývl. Tlumil hlas. „Na yard přesně ti to neřeknu, ale nejsme dál než tři sta kroků. Ty musíme ujít po svých. Sesedat.“

Rančer poslal povel dál. Během půl minuty byli všichni koně bez jezdců. Komančero vzal svou dlouhonohou klisnu za uzdu a svedl ji ze širší cesty na jakousi pěšinu, která zdánlivě vedla v hustém křoví odnikud nikam.

Bylo podivuhodné, s jakou obratností se v Brasadě pohybuje. Ostatní ho jen následovali a drželi koně v klidu, nic víc dělat nemuseli.

Drželi uzdy nakrátko, druhou rukou tlumili koním nozdry.

Koně byli na dlouhé jízdy uprostřed noci zvyklí. Jejich obalená kopyta nenadělala víc hluku než nohy mužů, kteří je vedli vyschlým korytem. V Brasadě byla spousta takových rýh vymletých vodou, které vedly buďto nikam nebo do některého z přítoků Rio Grande. Protínaly divočinu jako pavučina.

Rančer se ostražitě rozhlížel.

„Co teď?“ zeptal se pochybovačně.

„Zatraceně, buď v klidu!“ zasyčel Patterson. „Nobby, sundej z koně ten kanón a nalož si ho na záda. Jean ti pomůže.“

„Proč já?“ odmlouval Francouz.

„Protože ty jsi kanonýr, Frantíku,“ odvětil Patterson.

Jean Cartier zjevně vytušil, jaká dřina bude vyšplhat na vyvýšený břeh, ale musel poslechnout. Přitom mu samozřejmě pomáhalo přesvědčení, že je nejdůležitějším mužem celého podniku.

I ostatní měli potíže vyšplhat z koryta, ačkoliv nesli jen vlastní zbraně, ale nakonec se všichni vyškrábali nahoru. Patterson je vedl na mýtinu, kde už ucítili typický pach indiánské vesnice dřív, než zahlédli špičky týpí.

Komančero vydával příkazy jen pomocí znamení, na kterých se předem dohodli. Vigilanti, kteří nepodnikali podobnou akci poprvé, jim rozuměli, jako by to byly vojenské povely.

Za tuctem stanů se táhl okraj křovisek, která v širokém oblouku obklopovala vesnici. Postavili mitrailleusu přímo tam, kde vystoupili ze křoví.

Jean Cartier rozuměl svému řemeslu. Rychle postavil trojnožku a přimontoval na ni svazek hlavní.

Tato strojní puška byla jedním z prvních modelů, které francouzská armáda nasadila. Mezitím už jistě existovaly modernější zbraně, ale Cartier uměl zacházet právě s touto věcí.

Když se sklonil za mířidly, nemohl se už dočkat, až tento vražedný stroj spustí.

„Až dám znamení,“ zašeptal Patterson. „Nejprve je musíme vydráždit.“

Co myslel tím vydrážděním, dal najevo okamžitě, když zvedl paže a dal povel ke střelbě.

Vigilanti, kteří se roztáhli do palebné linie s odstupy asi po deseti krocích, škubli nabíjecími pákami opakovaček a spustili palbu na týpí.

V okamžiku se nad Brasadou rozpoutalo peklo. Pušky hřměly. Kulky hvízdaly a pršely jak silný déšť. Trhaly kožené stany na cáry.

Muži, ženy a děti prchali ze stanů tak, jak byli...

Komančero přimhouřenýma očima sledoval zmatek mezi stany. Když měl zato, že panika dosáhla vrcholu – když už křik zasažených, pláč dětí a ječení žen nemohly být hlasitější – dloubl Francouze do žeber.

„Spust’ to!“

Cartier zatáhl hlavu, aby viděl přes hrubou mušku na zmatek mezi indiány, pak začal točit klikou, která jednak otáčela hlavněmi, jednak uvedla do pohybu úderník, který dopadal na nábojnice s těžkými projektily naplněnými ocelovými kuličkami, které měly účinek šrapnelů.

Dábelský, vražedný instrument se otrásal zpětným rázem, ale Cartier nepovolil. Do zmatku mezi stany pršely smrtící projektily a kosily nešťastné obyvatele vesnice.

Děsivé rachocení strojní pušky bylo podpořeno praskáním winchestrovek.

Muž, který rozpoutal toto peklo, byl jak smyslů zbavený. Hnal z hlavně kulku za kulkou. Možná byl jediný, kdo nestřílel jen tak naslepo.

Burt Blane přísahal, že se pomstí a pobije zbytek kdysi hrdého národa a vyžene indiány od hranice jednou provždy. V tom chtěl být důsledný.

Měsíc vysílal své mdlé světlo a netečně shlížel na masakr v Brasadě. Jedinou milostí bylo to, že ta hrůza skončila během pár minut.

Jeden ze stanů začal z nějakého důvodu hořet. Noční vítr vydatně foukal do plamenů, které nacházely dostatek potravy ve vysušených stanových plachtách, kožešinách a příkrývkách.

V kruté tváři komančera to zaškubalo, když světlo ohně osvětlilo celé to Vraždění, které vlastně přesahovalo i jeho představivost, ale rychle se ovládl a ventiloval pocity, které si nemohl dovolit, zcela jinak.

„Za tohle si budeš muset připlatit, Blane,1’ prohlásil sám pro sebe. „Za čtyři sta dolarů na tohle nezapomenu.“

Přiklopýtal k němu rančer.

„Musíme pryč!“ houkl.

Patterson se na něj výsměšně ohlédl.

„Rozklepala se ti kolena?“

Blane vycenil zuby.

„Jak můžeme k Čertu vědět, jestli se ti rudí sviňáci už nevracejí?“

Patterson pokrčil rameny.

„To nemůžeme vědět, ale pokud to tak je, tak nedám za naše skalpy ani prašivý cent. Takže raději mizíme.“

+ + + + +

V rychlém sledu třesky tři výstřely. Jejich ozvěna mezi pahorky u Brazos River ještě nedozněla, když se muž, v jehož pěstí spočíval vyleštěný peacemaker, s opičí mrštností zase vytáhl do sedla.

Lee Tracey, seržant roty B pátého pluku texaských rangers, projel kolem terče pověšeného na kůlu plným tryskem. Když však míjel terč, neseděl v sedle, ale visel z koňského boku způsobem, který odpozoval od Komančů.

Když střílel, byla z něj vidět jen hnědá hříva vlajících vlasů.

Klobouk se širokou krempou ztratil už při nájezdu. Energická tvář s širokým čelem, přímým nosem, mužnou bradou a jasně modrýma očima prozrazovala bojovníka.

Vlasy, které nosil pečlivě učesané bez pěšinky – v tom napodoboval svého nadřízeného, kapitána Miliona Harrise – měl nyní rozčuchané větrem, když ostře otočil hnědého valacha.

Několik sekund se zdálo, že chce přejet dalšího muže, který kráčel ke kůlu s terčem. Každopádně ranger Rip Baker udělal pořádný skok, aby se dostal mimo nebezpečí. To však nebylo nutné.

Seržant zvolnil trysk svého hnědáka mírným, ale nesmlouvavým přitažením uzdy, přešel do klusu a provedl ještě jeden půlobrat.

Přijel k terči, kde Baker prostrčil ukazovák jedním otvorem po druhém. Všechny šly do černého.

„Šlo něco mimo?“ zeptal se seržant zvučným hlasem, v němž zněla naděje, že ani jednou neminul.

Rip Baker se pomalu otočil se spokojeným šklebem.

„Dvakrát deset a jednou dvanáct,“ ohlásil a dodal: „Ať mě vezme čert a opeče si mě na rožni, jestli vím, jak to děláš, seržante Tracey.“ Zvedl oči k nebi. „Ježíši, on jezdí jako Komanč a střílí jako Billy Kid a sice obojí současně. Přitom nastřílí v trysku dvaatřicet!“

Po seržantově výrazné tváři se mihl úsměv, kterému nechyběl příděch samolibosti.

„Zapomněl jsi, že jsem nestřílel ze sedla, ale z koňského boku.“

Rip Baker, hlavní vtipálek roty B, zbožně sepal ruce.

„Dobré nebe, děkuji, že jsem to směl zažít, než mě nějaký zloděj koní pošle do hrobu.“

Lee Tracey prohlédl svůj kolt, který stále držel v ruce, pak ho začal nabíjet. Když otevřel bubínek, zeptal se formálním tónem:

„Rangere Bakere, můžete mi říct, proč se potloukáte tady, když máte mít službu ve skladišti?“

Rip Baker se unaveně zasmál a promnul si bradu, která byla v jeho tučné tváři stejně kulatá a nevýrazná jako v tváři batolete. Nejednoho darebáka z okolí hranice přivedla rangerova na odiv stavěná dobromyslnost do pokušení, které se mu zatraceně vymstilo.

„Velký otec si mě zavolal, jako si teď volá tebe,“ zaševelil.

Seržant se zamračil, ale nemyslel to doopravdy. Prozradily ho jemné vrásky od smíchu kolem očí.

„Když mluvíte o kapitánu Harrisovi, vy Jacku Puddingu, tak laskavě používejte přiměřená slova. Takže jak to bylo? Nejprve si šéf zavolal tebe a pak...“

Rip Baker ho přerušil, když zašermoval zvednutým ukazovákem.

„Jedno po druhém, amigo. Dobře tedy, hlásím, že mě kapitán Harris převedl do kanceláře, kde jsem vzhledem ke svým schopnostem psát a počítat užitečnější než ve skladu. Zadruhé: Nevím nic jiného než to, co říkal kapitán a byl to rozkaz. Mám ti vyřídit, že k němu máš okamžitě naklapat, Tracey. Rozuměl jsi všemu?“

Seržant přikývl. Dokončil nabíjení koltu a zastrčil ho do ohlazeného pouzdra poměrně vysoko na boku. Sesedl a hodil rangerovi uzdu.

„Jdu do kanceláře. Buď tak hodný a odveď ho do stáje.“

Rip Baker se Vzepjal k předpisovému pozoru, což při jeho sražené postavě a začínajícímu břichu nepůsobilo příliš ohromujícím dojmem. Jeho ruka se vymrštila ke klobouku.

„Aye, aye, sir!“ vyhrkl.

„Jack Pudding,“ zopakoval Lee a vyjádřil tím, že ostříleného Ripa Bakera považuje za nepolepšitelného posměváčka a kašpara.

„Stále mě tu jen zneuznávají,“ povzdechl si drobný muž a vzal hnědáka na krátko.

Než odvedl valacha přes rozlehlé nádvoří, podíval se závistivě za Traceym. Jak závist, tak obdivy byly namístě.

Třicetiletý seržant se nacházel ve věku, kdy se většině mužů začíná kolem štíhlého pasu mladých let tvořit špekový polštář a na žebrech usazovat tuk.

Rip Baker ale viděl seržanta tak, jak ho ráno zahlédl při mytí u studny. Ani lot přebytného tuku, svaly, které se rýsovaly pod kůží jako hadi, ramena tak svalnatá, že by se za ně nemusel stydět přistavní dělník, který deset hodin denně vláčí metrákové pytle po úzkých lávkách na palubu.

Drobný ranger uznale mlaskl jazykem a pomyslel na to, že u

kavalerie by o Traceym řekli, že je pružný jako kord. Ale u rangers u Rio Grande se nenosily kordy ani uniformy. U jednotky měli všichni volnost, aby si oblékli, co chtějí. To dělal i seržant Lee Tracey. Oblékal se vždy jako kovboj v neděli a možná to i přeháněl, když si nechal pod horní obrubu holínek vyšít zlatou nití texaskou hvězdu.

Seržant rychlým, pružným krokem vstoupil do baráku, kterému se říkalo šéfova kancelář, ačkoliv toto označení nestálo v žádné služební příručce. Vpravo z chodby byl kamrlík písaře. Za protějšími dveřmi sídlila jeho svátost.

Seržant si nyní uvědomil, že zapomněl klobouk na cvičišti. Věděl, že kapitán vidí takové nedbalosti nerad.

Nicméně, seržant Tracey na sebe upozorňoval mnohem víc jinak, než absencí důležité součásti oděvu. To byl ten důvod, proč bezstarostně pokrčil rameny a zaklepal.

Kovově znějící hlas ho vyzval, ať vstoupí.

Lee poslechl a vešel do spartánsky zařízené místnosti, ve které to bylo cítit kůží, olejem na zbraně a dýmem dobrých doutníků. Právě takový doutník měl Milton Harris právě v ruce. Opíral se v masivní židli.

„Tak tady jste, seržante,“ poznamenal polohlasem.

Lee Tracey se pokoušel z kožené tváře s krátkým knírem něco vyčíst, ale bylo to marné. Tato tvář měla stále stejnou neproniknutelnou masku.

„Jak jste rozkázal, pane,“ řekl Lee stroze.

Kapitán si nervózně přejel po šedivých vlasech.

„Přál bych si, abych vám mohl rozkázat něco jiného a mělo to účinek,“ pravil pomalu.

Na to neměl seržant co říct. Stál ve zdvořilém, i když poněkud uvolněném postoji a sledoval svého velitele. Ano, Milton Harris byl skutečně prototypem velitele, který ve službě zešedivěl. Před padesátkou odešel z armády jako poručík. Nosil obleky podobné uniformě, upnuté až ke krku, byl vyhublý snad až příliš, tvrdý jako ocel na hlavně pušek, měl rychlé, překvapivé pohyby, i když třeba jen odkládal doutník na okraj popelníku.

Harris založil paže.

„Nemáte mi co říct, seržante?“

Lee pozvedl obočí.

„Skutečně o ničem nevím, pane...“

Kapitánovo šedivé obočí se setkalo nad kořenem nosu a posílilo dojem masky.

„Takže vám musím napovědět. Přál bych si, abych vás dokázal přimět k dodržování předpisů závazných pro všechny rangery.“

„Provinil jsem se v tomto směru něčím?“

Kapitán na chvíli přimhouřil oči.

„To se ještě ptáte, Tracy? Mám vám poslat písemný seznam překročení vašich pravomocí, abyste si ho mohl občas pročíst? Co si o sobě vlastně myslíte, člověče? Správně bych vás měl degradovat, ačkoliv byste za své nepopiratelné zásluhy měl být už nejméně podporučíkem. K čertu, tak abych byl konečně věčný. Co vás to napadlo zatýkat v tom doupěti toho hráče? Nevíte, že jste hrubě překročil pravomoci? Každému rangerovi je od počátku vtlačováno do hlavy, že ohledně zatčení se musí obrátit na příslušného marshala nebo šerifa. Co uděláte vy? Zatraceně, seržant Tracey vezme zákon do vlastních rukou jak při nějakém lynči. Přistihne darebáka při falešné hře a zatkne ho.“

Seržant potřásl hlavou.

„Ať to byl kdokoli, vyličil vám tu událost špatně, kapitáne. Pravda je jen to, že jsem přistihl podvodníka. Chtěl jsem zakročit, ale on udělal podezřelý pohyb.“

Kapitán se ušklíbl.

„Aha, ten slavný podezřelý pohyb! Zvláštní, že lidé, na které narazíte, při každé druhé příležitosti dělají podezřelé pohyby, seržante.“

„Ta příležitost tam byla a on ho skutečně udělal. Musel jsem se bránit, tak jsem toho muže zneškodnil. Obešlo se to beze zbraně...“

Kapitán ho přerušil.

„To znamená, že jste mu polámal pár kostí, je to tak?“ prohlásil s jasnou předtuchou.

Lee opět zavrtěl hlavou.

„Pokud to někdo tvrdí, pak je to lhář. Udeřil jsem ho jen jednou a

nemohl jsem vědět, že ten chlápek má bradu ze skla. To zjistil až potom doktor. Myslel jsem, že je jen v bezvědomí, a abych ho tam nenechal ležet, odnesl jsem ho k šerifovi. Tomu se přece nedá říkat zatčení.“

Kapitán vytáhl z misky napůl vykouřený doutník, zamyšleně na něj pohlédl a zase ho položil.

„Nakonec z toho ale bylo zatčení.“

„Správně, pane, ale to už provedl šerif.“

„Kterého jste ale měl upozornit předem.“

„To by ten podvodník zvětřil.“

Kapitán si povzdychl.

„Vzdávám diskusi, ale teď mě dobře poslouchajte. Ohledně zvláštního případu, který musím vyřešit, potřebuji...“ chvíli se odmlčel, protože se mu zjevně nechtělo mluvit, „zrovna muže, který tak úplně nedodržuje předpisy, ale je dost mazaný, aby si uměl v nebezpečné situaci poradit s pomocí sebeobraný.“

Seržantovy oči zajiskřily.

„O co se jedná, pane?“

Kapitán hleděl do popelníku. Jeho hlas zněl mdle.

„O událost, které budeme říkat masakr v Brasadě.“

„Nerozumím.“

„Tak poslouchajte! Právě u mě byl jeden indián, Komanč, kterého za mnou se zlou zvěstí poslal Černá puma.“

„Váš rudý přítel, pane?“

Kapitán přikývl.

„Byl to můj přítel a taky zůstane, ačkoliv už ho zřejmě v životě neuvidím. Tohle se stalo: Černá puma vyjel se svými muži na lov do otevřené prerie. Když se vrátili s kořistí, našli ze své vesnice jen popel a trosky. Ženy, děti a starci byli mrtví. Nikdo nepřežil.“

Seržant zasupěl.

„Jak se to mohlo stát?“

„To já nevím. Víím jen, že Černá puma z tohoto kraje buďto navždy odtáhne nebo se strašně pomstí. Ať to ale bude jakkoliv, nesmíme tu věc nechat bez následků.“

„Nevyjádril Černá puma nějakou domněnku?“

„To ano. Našel stopy, které ukazovaly na to, že zločin spáchal někdo, kdo přešel hranici. Bylo by pro něj ale šílenství překračovat hranici do Arkansasu. Tím by nic nezískal a spíš by přišel o posledního muže i o vlastní život. Na to myslel, protože náčelník je rozvážný muž. Není to žádný divoch, jestli mi rozumíte.“

„Nerozumím ještě všemu, kapitáne.“

Harris odsunul židli a vstal. Přistoupil k velké mapě a přivolal mávnutím seržanta.

„Myslel jsem si, že jsem jediný, kdo ví o poslední komančské vesnici v Brasadě. Mýlil jsem se. Nějaký zločinec to muset také vědět a teď to prozradím i vám, Tracey.“ Vytáhl z kapsy tužku a udělal na mapě křížek. „Tady se stal ten masakr. Poznačte si to místo, než vyrazíte.“

„Mám se pokusit dopadnout pachatele?“

Kapitán vtáhl spodní ret mezi zuby, než odpověděl:

„Tohle Černé pumě dlužím, ale i kdyby nebylo jeho, musel by být ten zločin vyšetřen.“

„Takže vystopovat a zatknout pachatele?“

Kapitán hleděl na mapu, jako by z ní chtěl vyčíst řešení problému.

„Je to vlastně záležitost spíš pro pátrací skupinu. Ale ta by zase nesměla do Arkansasu. A pro jednoho je to příliš nebezpečný úkol. Muž, který má provést tuto věc, potřebuje mít jištěná záda. Koho navrhuje?“

Lee se zachmuřil.

„Dva jsou už skoro moc, protože tady je nutné pracovat na hraně zákona. Ale pokud proti tomu nic nemáte, vzal bych s sebou rangera Bakera.“

„Zrovna...?“

Seržant se usmál.

„Ano, zrovna jeho. S Ripem člověk ujede tisíc mil a na konci každého dne se ještě pobaví u ohně tak dobře, že zapomene na všechny starosti.“

Kapitán několikrát zamyšleně přešel po kanceláři, pak se zastavil před Traceym.

„Možná to bude cesta na tisíc mil. Já vím, jaké to je. Každá míle

je delší než ta, kterou má člověk za sebou. Není to Brasada, ze které se člověk může zbláznit. Ani hlad, ani žízeň, které ho sžírají. Ani strach z léčky. Ne, seržante, nejhorším nepřítelem je osamělost. Když člověk sedí na koní. Samota, když v noci vyjí kojoti. Dobrým lékem na to je chlápek jako Baker, ale vydrží tak náročnou cestu? Zatím nepracoval na tak závažném případě.“

Seržant přikývl.

„Ano, pane, a to byla chyba. Promiňte, nechci vás kritizovat. Ale asi jste neviděl, jak se Rip tváří, když někdo z chlapů vyráží nabalený zásobami na dlouhou misi. Stále se jen dívat na odjíždějící kolegy, může být ještě horší, než bojovat se samotou.“

Kapitán pristoupil k oknu a pohlédl na cvičiště. Několik rangerů tam hřebelcovalo koně, kteří stáli vyrovnaní u břevna. To ho asi přivedlo na jiné myšlenky.

„Zřejmě máte pravdu, seržante, a pokud považujete Bakera za vhodného, vezměte ho s sebou. Předajte mu můj rozkaz.“

„Nechcete mu to říct sám, pane?“

Kapitán se otočil.

„Ne, seržante! V této věci jsem všechno rozhodování předal vám. Snad víte, co to obnáší. V každém případě budete jednat podle vlastního uvážení, ale také na vlastní zodpovědnost. Podle toho, co budete považovat za správné. Pokud se na té hraně –jak jste se vyjádřil – něco podělá, já vás krýt nemůžu.“

Lee se tvářil bezvýrazně.

„Rozuměl jsem, pane. Vydávám rozkazy a to platí od této chvíle.“

„Přesně tak.“

„Takže podniknu takové přípravy, jaké uznám za vhodné. To znamená, že si vyberu nejen muže, kterého považuji za nejlepšího, ale i nejlepšího koně.“

„Máte svého Diabla. Čert ví, kdo to zvíře pojmenoval francouzsky.“

Seržant zavrtěl hlavou.

„Diable není v pořádku. Už pár dní chrčí. Po sto mílech by pravděpodobně skončil. Vezmu si Tornáda.“

Kapitán se zatvářil dotčeně.

„Vy jste se asi trochu pomátl, seržante. Tornádo je nejhorší zločinec, kterého jsme kdy měli ve stájích. Předě dvěma dny poslal rangera Millera do špitálu. Přemýšlím, jestli ho nenechám zastřelit.“

Seržant nehnul ani brvou, ale z jeho hlasu zněla neústupnost.

„Právě proto, že ho chcete nechat zastřelit, pane. To se totiž už rozneslo. Tornádo není zločinec. Neexistují žádní zločinní koně. Zvířata kazí špatní jezdci. Neříkal jste, že mám velení? Dám prostě rozkaz, že Tornádo dostane nejlepší sedlo, které máme na skladě.“

Kapitán pokrčil rameny.

„Dobře, seržante. Vy to víte nejlíp.“

Lee se letmo pousmál.

„Takhle to nejde, kapitáne. Musíte nejprve vydat rozkaz, který nikdo nezvrátí.“

Milton Harris zastavil své přecházení. Přimhouřil oči a zatnul zuby. Zvolna přikývl.

„Tak ho máte mít, seržante. Zavolejte si toho chlápka.“

Lee zasalutoval. „Aye, sir!“

Šel ke dveřím. Kapitán ještě neskončil.

„Nezapomeňte si vzít klobouk, až pojedete, seržante!“ zavolal za ním.

+ + + + +

Pronikli už hluboko do Brasady, dva muži, kteří po třech dnech cesty lpěli v sedlech, jako by k nim přirostli.

Nyní zastavili na malé mýtině a seržant vytáhl z kapsy lístek a rozložil ho.

„Abych tě utěšil, rangere,“ prohlásil beze stopy veselosti v hlase, i když oslovení by na to ukazovalo, „pokud se odsud někdy vymotáme, měli bychom být dvě míle od vypálené indiánské vesnice. Podívej se sám.“

Malý ranger pobídl klisnu blíž k jeho dlouhonohému hřebci. S tupým nosem, vypoulenýma očima a vystouplými žebry to byla koňská příšera, jejíž ohon vypadal jak ohlodaný od krys.

Tornádo reagoval na toto přiblížení hlasitým zařičením. Současně

vykopl po klisně zadními kopyty, což mělo dvojí následek. Jednak seržant málem přeletěl přes koňskou hlavu, ovšem podařilo se mu v poslední chvíli zachytit se Tornádovy hřívy. Krom toho Ripova klisna prudce odskočila vzad a posadila se na zadek jako pes.

Baker měl značné potíže, ale také on se dokázal udržet v sedle, protože se křečovitě držel sedlové hrušky.

„Zatraceně, já nejsem cirkusák,“ nadával Rip Baker, když se jeho klisna zase postavila na všechny čtyři.

„To já taky ne,“ odvětil seržant. „Měl ses jen podívat na tu mapu.“

Rip se zatvářil jako svatoušek a polechtal klisnu ostruhami. Roztouženě zaržála, ačkoliv vůbec nebyla v říji a nechala se přesvědčit, aby se přiblížila k hřebci.

Tornádo se už rozmyslel a s hrdě vztyčenou hlavou strpěl klisnu vedle sebe.

„Podívej se na to,“ zopakoval Lee.

Ranger se zdráhal.

„Co já s tím? Zaprvé šéf jsi ty a zadruhé umím mapu číst asi jako Bibli.“

„Ta ti tady nepomůže,“ pravil seržant s mírným pousmáním a složil náčrtek do kapsy.

Byla to jen malá a zdánlivě bezvýznamná scéna. Ale seržanta Traceyho vytrhla z letargie po jízdě dlouhé bezmála čtyřicet mil, kterou měli toho dne za sebou.

„Musíme ještě kousek na jih, i kdybychom si měli prosekat cestu mačetami,“ prohlásil odhodlaně.

Rip se zazubil.

„My nemáme mačety. Nikdy jsem neslyšel, že by se lidi v Brasadě protloukali mačetami. To bys musel do Afriky.“

„Jasně, Ripe, bod pro tebe,“ prohlásil seržant a pobídl Tornáda.

Za poslední tři dny museli nejednou zastavit před zdánlivě neprostupnou stěnou trnitého křoví, aby hledali cestu. Ovšem pokaždé se jim podařilo cestovat dál a ani tentokrát tomu nebylo jinak. S mnoha kletbami se prodrali křovinami, narazili na kroutící se cestu a nakonec našli odbočku, kterou by člověk přehlédl, kdyby nevěděl, kde ji hledat.

Asi hodinu poté, co vyjeli z mýtiny, dorazili na místo smrti a zmaru.

Malý ranger zachmuřeně hleděl na bezútěšný obraz, který se skládal z popela, ohořelých stanových tyčí, ožehlých cárů kůží a děravých zbytků původně pestrobarevných indiánských dek.

„Tady to smrdí smrtí,“ prohlásil s odporem.

Seržant pokrčil rameny.

„Potřebovali jsme najít stopu smrti a našli jsme ji,“ pravil. „Doufám ovšem, že tu ta smrt zanechala něco, co nás posune dál.“

Rip povytáhl obočí.

„Co by to mohlo být?“

„Nevím, ale zkusím to najít,“ odvětil Lee a sklouzl ze sedla.

Tornádo využil volnosti, aby se vzdálil od klisny. Rip za ním otráveně hleděl a potom poznamenal:

„To je pěkné svinstvo, něco hledat a nevědět co.“

„Ty nemusíš nic dělat. Jenom dávej pozor. Já už něco zjistím,“ odpověděl Lee a dal se do práce.

Jeho holínky nechávaly stopy v písku a popelu. Všechny stopy, které by jim mohly něco povědět, byly smazané. K tomuto závěru došel seržant už při prvním kolečku, ale nevzdával se. Zmenšoval kruh, ve kterém obcházel, a když už se téměř točil na místě, začal zase spirálu rozšiřovat.

Rip také sesedl. S potřásáním hlavou pozoroval seržantovo počínání. Pokud něco nechápal, pak to byla ta zarytá vytrvalost, se kterou Lee začínal stále od začátku.

Pod seržantovými nohama vířil prach a popel. Tu a tam zvedl ze země nějaký cár, prohlédl si ho a pokračoval v obchůzce.

Nakonec tento způsob pátrání vzdal, ale zato se začal chovat ještě podivněji. Chodil od stromu ke stromu, které rostly kolem prostranství.

„Aby tě čert vzal,“ zahuhlal Rip, který přihlížel, jak seržant vrtá dýkou do zuhelnatělého kmene.

Ranger zatím nerozeznával, co vydlabal a jeho zvědavost nebyla ukojena ani později, protože Lee pokračoval v dlabání u dalšího stromu.

Zopakoval to třikrát nebo čtyřikrát. Potom zastrčil nůž do pochvy, otočil se na patě a vykročil k Ripovi.

„Když už neumíš číst mapu, podívej se aspoň na tohle, rangere. Řekni mi, co si o tom myslíš,“ vyzval podřízeného a strčil mu pod nos dlaň.

Rip se podíval a viděl dva neforemné kousky šedého olova, ale také tři lesklé kulky, které by člověk na první pohled považoval za kuličky, se kterými si hrají děti. Největší z nich měla průměr asi čtvrt coulu, nejmenší byla jen jako brok na zajíce.

„Tak co říkáš?“ zabručel seržant.

Rip si nevěděl rady. Strčil prstem do olověného kousku.

„Jelikož jsi to vydlabal ze stromu, tak říkám, že to je kulka z měkkého olova, která zasáhla strom,“ řekl váhavě.

Lee si povzdychl.

„Ty jsi ještě větší blázen, než jsem si myslel. To mi musel nakukat čert, když jsem kapitána žádal, aby se mnou vyslal tebe.“

Rip zlobně zafuněl.

„Kecale, ty se vrtáš ve stromech a taky nevíš co to je.“

Lee strnule přikývl.

„Třeba jsem blázen a tohle je nesmysl. Ale tohle budou...“

„Co, zatraceně?“

Seržant se neochotně přinutil k odpovědi, se kterou si Rip stejně mnoho nepočal.

„Podle mě jsou to kulky ze šrapnelu.“

Rip hvízdal.

„Zatraceně s tebou, seržante! Kdo ti to nakukal? Myslíš, že někdo povleče do Brasady kanón, aby pak zmasakroval indiánskou vesnici kartáčovými střelami?“

Lee si přejel zpocené čelo a rozmazal si po něm popel, který měl na rukou.

„Jistě, mně se tomu taky nechce věřit, ale muselo to být něco takového. Ty kousky olova, to jsou samozřejmě kulky a to ostatní je nápiň šrapnelu. Jen by mě zajímalo, jestli se takovým střelivem dá střílet i z něčeho jiného než z polního kanónu.“

„Myslíš, že by to mohla být jiná zbraň, která by se dala snáz

převážet?“

Lee hleděl na svého parťáka, jako by mu najednou svitlo. Vyhodil kus olova do vzduchu a zase ho chytil.

„Na obyčejnou pušku je to moc těžké,“ zabručel. „To musel být řádný kalibr. Když se nad tím zamyslíš... nemohlo by být tak těžké vyrobit speciální municie, která je zmenšeninou dělostřeleckých šrapnelů. Mechanik nebo zbrojař nebo klidně i dobrý kovář by mohl z ocelového plechu vyrobit projektily. Pokud by jim nezáleželo na dostřelu, mohly by být nábojnice klidně jen z tvrdého papíru, jako se to dělávalo dřív.“

Rip se drbal na zátylku. Jeho výraz vyjadřoval silné pochyby.

„To je trochu přitažené za vlasy, ne? Ale předpokládejme, že máš pravdu... jak nám to pomůže?“

Vrásky na Leeově čele se prohloubily.

„Nestává se často, že k cíli vede první stopa. Většinou je potřeba více stop k nějakému důkazu, který nás přivede na horkou stopu. Copak nemáš takovou zkušenost, rangere?“

Rip Baker rozpačitě přešlápl z nohy na nohu.

„Jako zvěd jsem nikdy nebyl moc dobrý. Neměl jsem příležitost, jak se předvést. Kapitán mi nikdy nevěřil natolik, aby mě poslal na delší misi. Vždycky jsem byl s někým, kdo dával rozkazy. Stejně, jako když jsem teď s tebou. Lee, čekal jsem měsíc za měsícem, že mi kapitán dá důležitý úkol a řekne: Jděte, rangere, a vyberte si člověka, který s vámi pojede! Nic takového. Nikdy! Vždycky jen někdo přišel jako teď ty a řekl: Ripe, vezmi sedlo, jedeš se mnou. Takhle člověk nepřijde na takové nápady, jako vrtat do stromů a přehrabovat se v popelu.“

Lee si okusoval ret, pak menšího parťáka drsně pleskl po ramení.

„Není čas oplakávat loňský sníh, Ripe. Podáme si spolu toho darebáka nebo darebáky.“

„A kde najdeme další stopu?“

Lee máchl rukou přes celé místo zkázy.

„Tohle je už druhá stopa. První přinesl Komanč, kterého k našemu kapitánovi poslal Černá puma.“

„Tomu nerozumím.“

„To je nejprostší věc na světě. Černá puma říkal, že sledoval stopu až na hranice. Ten starý lišák byl ale natolik mazaný, aby nevsázel do hry to poslední, když už přišel o tolik. Nešel přes hranici. Zřejmě odešel s válečnický do Oklahomy. Mladí bojovníci si najdou jiné squaw, se kterými budou mít další děti. Černá puma zůstane náčelníkem na indiánském území a jeho nenávist nevyhasne. Jednoho dne poručí šamanovi rozhodit věštecké kosti a tančit válečný tanec. Komanč nikdy nezapomíná. Od rozhodnutí pomstít se nebo zemřít je neodradí žádá hranice a zas bude něco hořet, ale tentokrát ne komančská vesnice.“

Rip si promnul nos.

„Ale další stopa už nebude, a pokud bude Černá puma otálet dlouho, na všechno se zapomene.“

„Nikdo neví, jak dlouho bude čekat. Stejně bych ale řekl, že s ním do Oklahomy neodešli úplně všichni bojovníci. Dva nebo tři z jeho lidí přejedou do Arkansasu. Budou objíždět městečka a usedlosti s nějakým indiánským zbožím k prodeji a poslouchat, o čem se mluví na tržištích, a pokud se doslechnou něco zajímavého, ohlásí to do Oklahomy. Tam bude Černá puma sedět u ohně a přemýšlet o tom, co se dozví. Až bude jednoho dne vědět dost – a to může být třeba za rok – poručí tančit válečný tanec. Musíme teď tedy přes hranici.“

„Hranice je dlouhá,“ poznamenal ranger a dotkl se prstem hvězdy na Leeově hrudi. „Tahle věc ti za ní bude k ničemu.“

Lee tiše hvízdal, jako kdyby obdivoval ostrovtip svého parťáka.

„Máš pravdu, amigo! Naše hvězdy mají v Arkansasu cenu plechu, ze kterého jsou vyrobeny. Skoro bych řekl, že nám mohou být na obtíž. Raději si je sundáme.“

„Ale bez hvězdy nebudeme víc než jacíkoliv kovboji.“

„Huť než to, amigo. Jsme honáci, kteří dostali vyhazov, protože pracovali špatně. Jsme tuláci, chlapi, kteří se už před příchodem zimy živí housenkami.“

„Chceš si na to hrát?“

„Na to vezmi jed. Přejedeme hranici a budeme čistit plivátka, dokud nenajdeme podezřelé. A ty si pak podáme.“

Překročili Red River, která se stala osudnou už nejednomu stádu, a ocitli se v Ozarks.

Rip Baker neklidně poposedával, ale nebylo to tím, že by měl zadek odřený od sedla. Bylo to něco, co v něm hlodalo. Znepokojeně si odkašlal a Lee se po něm otočil.

„Děje se něco, partáku?“

Malý muž zafuněl.

„Docela rád bych zase viděl horizont, jedno kterým směřem. Vidím ale jen kopce a lesy.“

„Počkej, za chvíli se výhled změní.“

„Nepovídej, že to tady znáš.“

„Jenom z knížek a vyprávění.“

S tím se musel Baker spokojit. Netrvalo však dlouho a překvapeně zahvízdal – právě přejeli nevysoký průsmyk.

„Ach, k čertu, co to je? To mi řekni, co to má být! To se blyští jak sto tisíc diamantů.“

Lee přitáhl uzdu.

„Měl jsi někdy v ruce diamant? Máš pravdu, není to špatné přirovnání. Ty hory skutečně hrají všemi barvami duhy. Máme štěstí, že je příhodné slunce. Za hodinu by už bylo všechno šedé nebo úplně černé. To před námi jsou křemenné hory, část Ozarks.“

„To je všechno křemen?“ divil se Baker.

Lee zavrtěl hlavou.

„Odsud to vypadá, jako by to byl jeden celistvý masiv. Ale mezi horami jsou úrodná údolí, št'avnaté pastviny a pásy lesa. Z křemene by obyvatelé Ozarks, kteří si mimochodem říkají Hill Billies, žít nemohli.“

„Myslel jsem, že Hill Billies se říká nějakým písničkářům.“

„To taky, ale obecně se tady tak říká malým farmářům a rančerům. Většina z nich žije jako poustevníci, ale samozřejmě jsou tu i lidé, kteří to někam dotáhli. Všechno ještě uvidíš. Musíme dál. Nejsme totiž žádní pocestní, kteří chtějí prozkoumat Ozarks, ale muži zákona, i když máme hvězdy schované v kapsách.“

Rip Baker se už na nic nevyptával a cesta pokračovala. Lee jel vpředu s neochvějnou jistotou, jako kdyby měl před sebou zřetelnou stezku.

Rip už se tedy vůbec nedivil, když Lee v jednom úzkém kaňonu z ničeho nic zastavil a sklouzl ze sedla. Tornádo nespokojeně zafrkal a ustoupil, jako kdyby poznal, že stojí seržantovi v cestě.

A skutečně to tak bylo, protože Lee poklekl na zem vedle koně. Našel něco, co nestačilo prozkoumat jen zrakem ze sedla. Použil také špičky prstů, aby ohledal otisky nohou v narudlé zemi.

„Předtím, než se tu otiskly tyto stopy, přšelo natolik silně, že se ztvrdlý jíl rozmácel poměrně hluboko. Prošli tu ti lidé, pak déšť ustal a zase pražilo slunce. Bylo horko jak v hrnčířské peci a jíl ztvrdl na kámen. Chápeš, Ripe? Právě proto jsme ty stopy našli.“

„Tys je našel. Já pro tohle nemám oko. Bohužel,“ odvětil Rip posmutněle. „Tak jo, máme tady stopy, ale co si s nimi počneme?“

„To zjistíš, když se na ně podíváš zblízka. Tak slez z koně a pojď sem.“

Malý muž se s polohlasným nadáváním svezl ze sedla a prohlédl si stopy. Potom pokrčil rameny.

„Vypadá to jako mokasíny.“

„Jasně, Ripe. Jsou to stopy mokasín.“

Malý ranger si spokojeně olízl rty. „Takže moje babička měla přece jenom pravdu, když kdysi říkala, že jsem chytrý kluk.“

„Bůh žehnej tvou babičce, ale aby bylo její proroctví skutečně pravdivé, budeš mi muset o té stopě říct něco víc. Kdo ji tu zanechal?“

„Indiáni. Tady jeden, tady další a další. Musela jich být celá skupinka.“

Lee zavrtěl hlavou.

„Bohužel, babička se mýlila. Tohle nebyli indiáni.“

„K čertu s tebou, proč ne? Mokasíny nosí indiáni, to ví i malé dítě.“

„To ano, ale jen chytré dítě ví, že indiáni chodí se špičkami nohou směřujícími dovnitř, tak jako ostatně všechny přírodní národy.“

Rip vyvalil oči.

„Tak mám asi v hlavě slámu, ale proč by indiáni a ostatní přírodní národy měli našlapovat tak divně?“

„Protože tento způsob chůze zkracuje cestu. Zamysli se nad tím, parťáku. Seběmenší odchylka od přímého směru ti prodlouží cestu.

I kdyby to bylo jen půl coulu při každém kroku – při desetihodinovém pochodu to udělá klidně celou míli.“

Rip zafuněl.

„Seržante, ty jsi vševědoucí.“

„Přestaň mi říkat seržante, když jsme v Arkansasu. Taky ti nebudu říkat rangere. Musíme si zvyknout na to, že jsme tuláci. Ti muži, kteří tu prošli v mokasínech, si taky nezvykli na to, že mají našlapovat jako indiáni.“

„Ty věříš, že jsme našli horkou stopu?“

„Já nevěřím ničemu, ale vím, že bílí muži, kteří běhají po Ozarks v mokasínech, to buďto nemají v hlavě v pořádku nebo chtějí lidem, jako jsme my, něco nakukat.“

„Ale to přece nemusí nijak souviset s naším problémem.“

„Možná ne, ale pravděpodobně ano. Zapamatuj si, že člověk na dlouhé misi by se choval jako blázen, kdyby si nevšímal úplně všeho, co je nějak nápadné. A je k čertu nápadné, že se v Ozarks motají falešní indiáni, když ještě ke všemu odsud byli indiáni už dávno vyhnáni.“

„Skuteční indiáni by tedy museli přijít z Texasu a zase se tam vrátit.“

„Skuteční nebo falešní – ano.“

„No dobře, ale pokud přikládáš této stopě takový význam, proč ji nesledujeme směrem, kterým míří, tedy k hranici?“

„Ohlédni se a zjistíš to.“

Rip se otočil a protáhl obličej.

„Tam, kde končí tahle rudá země, končí i stopa, je to tak?“

„Ovšem.“

„Tak co budeme dělat?“

„Budeme pokračovat směrem, odkud ty stopy vedou – takže na východ.“

Malý muž zaklel.

„Zatraceně, já tě uškrtím, Lee Tracey. Na východě ta stopa taky skončí nebo si myslíš, že je tam všude stejný červený jíl?“

„To jistě ne, ale třeba najdeme něco jiného, třetí důkaz, který nás posune dál. Pojedeš první a nesmíš nic přehlédnout. Kdo udělá druhý krok před prvním, spadne často na nos. Nasedat!“

+ + + + +

Vyschlá stopa končila přirozeně tam, kde kaňon ústil do zeleného údolí, jehož svahy byly porostlé mladými stromky. Nicméně cesta z kaňonu nebyla zcela volná. Kdo chtěl pokračovat po travnatém terénu, musel nejprve otevřít bránu v ohradě nebo ji přelézt.

Lee bez dlouhého rozmýšlení pobídl koně k vyšší rychlosti. Stačilo jen letmé polechtání ostruhami, aby Tornádo přešel do trysku. Nebyl to sice vrchol elegance, ale když Tornádo skočil, měl nad vrškem brány dokonce dvě stopy rezervu.

Rip se přenesl přes překážku podstatně plynuleji, prakticky letmo a přistál vedle Leeho.

„Nádherný kraj, pastva pro koně, jak zákon káže,“ řekl Lee, když se rozhlédl.

Jeho společník přikývl.

„To vidím i já,“ poznamenal s úsměvem.

Koňský trus, který všude ležel, se nedal přehlédnout a naopak absence kravinců svědčila o tom, že na tuto pastvinu neměl přístup hovězí dobytek.

„Vidím srub po hlídače stáda, ale žádného koně,“ řekl Rip.

Lee mlčky sklouzl ze sedla a už zkoumal stopy, které pro Ripa byly jen nepřehledným zmatkem. Výsledek měl už po dvou minutách.

„Netuším sice, kolik kusů mělo stádo, které užívalo tuto pastvinu, ale všichni koně do posledního byli odehnáni na západ.“

Rip přimhouřil oči, což mu propůjčilo vzhled lstivé lišky mžourající do slunce.

„Na západ ukazovaly i ty stopy v červeném jílu.“

Lee se pochvalně zazubil.

„Ty se rychle učíš, prcku. Řeknu kapitánovi, že tě má vyslat, pokud budou nějaké problémy v Kanadě. Chlap jako ty nemá co zahálet v kasárnách.“

Co chtěl Rip odpovědět, zaniklo v prasknutí výstřelu, jehož ozvěna se odrážela mezi pahorky a křemennými horami.

Nicméně výstřel a ozvěna nebyly nic hrozivého. Horší byl drn hlíny, který vylétl do výše pár palců před Leeovými nohama, což bylo dostatečným varováním, které ještě zesílil drsný hlas:

„Ruce nad hlavu, vandráci!“

Muži nebezpečného řemesla museli nejen umět rychle tasit zbraně, ale museli se také rychle rozhodovat. Ten hlas zněl, jako by se skrytý střelec nehodlal zdržovat dalším varovným výstřelem. Tracey a Baker zvedli ruce a čekali, co se bude dít.

Potom se ukázal muž, jehož kompletní zevnějšek byl nepříjemný a zlověstný. Nesl u boku pušku velké ráže, staromódní sharpsku na bizony.

Jak by mohli vědět, že tento muž je Burt Blane, šéf vigilantů?

Za Leem se ozvalo otrávené zavrčení. Malý ranger zjevně nebyl spokojen s tím, že musí tak dlouho stát s rukama nad hlavou.

„Jenom klid,“ zašeptal Lee, aniž by skoro pohnul rty.

„Pojďte blíž, pánové,“ vyzval je Blane. „Myslím, že mi něco musíte vysvětlit.“

Tentokrát už Lee odpověděl. „Jak si přejete, pane,“ odvětil nebojácně a dal se do pohybu.

Černé oko pušky neustále sledovalo jeho kroky, ale jeho to neděsilo. Pomalu šel dál, až stanul tři kroky před rančerem. S neutrálním výrazem si měřil Blaneův dravčí obličej.

„Jestli se nemýlím, nacházíme se na vašem majetku, pane, a musíme se považovat za vaše hosty,“ pravil mírně.

Rančerovi zsršelo v očích. Krátce se uchechtl, což připomnělo hlas kojota a přikývl.

„Máš úplnou pravdu, vandráku, ale jako hosty si vás k sobě nepozvu. Co tady děláte?“

Lee se zamračil.

„Mluvíte drsně, pane. Jsme kovboji. Nedá se k tomu říct nic

dalšího, než že já jsem Bill Brown a můj parťák je Dave Smith.“

Blane se zálučně ušklíbl.

„Takže mě svou návštěvou poctili Bill Brown a Dave Smith. Velice rozšířená jména. Cestující kovboji, co? Vy budete zatraceně dobří kovboji, když si můžete dovolit potloukat se v příhraničí v něčem takovém.“

S těmito slovy ukázal hlavní pušky na Leeovy drahé holínky, na nichž se skvěly zlaté texaské hvězdy. Seržant se dopustil neomluvitelné chyby, když se vydal na cestu v odění, které kovboj nenosil ani v neděli. Pokud měl člověk boty za třicet dolarů a hedvábný šátek, těžko mu někdo uvěřil, že žije z ruky do úst. Lidi, kteří zaklepou u dveří s prosbou o snídani nebo oběd, vypadají zpravidla jinak.

Jelikož Lee ve vzteku sám na sebe nenašel hned vhodnou odpověď, pokrčil rameny. Víc nebylo ani nutné, protože rančer příkrým tónem pokračoval:

„Založte ruce za hlavou a jděte do chaty,“ prohlásil a popohnal Ripa k Leeovi. Malý ranger pochopil správně a poslechl.

Burt Blane spokojeně přikývl a obešel svoje zajatce. Tak zmizel Leeovi z očí, ale hned na sebe upozornil bolestivým dloubnutím hlavní do zad.

„Jdeme!“

Tímto způsobem nesměl Blane zacházet s mužem, který znal každou zbraň, která kdy byla vynalezena. Rančer by býval udělal lépe, kdyby po prvním varovném výstřelu odložil pušku a sáhl po revolveru, který mu visel po boku. Tím by se vyvaroval rizika, protože uměl zacházet s revolverem stejně jako dobrá hospodyně s vařečkou.

Tuto šanci však zahodil a Lee přešel do protiútku.

Ruce, které měl složené na zátylku, se jako blesk uvolnily a zatnuly se do pěstí, které Zavířily jak kladiva mlátičky, jakmile se Tracey skokem otočil kolem své osy. Levá pěst srazila stranou hlaveň pušky, pravá udeřila rančera pod levé ucho.

Burt Blane zachroptěl, protočil oči a sesypal se na koberec své nejlepší pastviny.

„Oh!“ zahučel Rip Baker, avšak radoval se předčasně.

Nyní se totiž z ničeho nic zjevili tři jezdci, kteří se hnali z bočního údolí a zaujali takové pozice, že lepší vymyslet nemohli.

Možná se předák Raimond De Santis nemohl dočkat bitvy se zloději koní, takže dva své jezdce jménem Duke Braddock a Nat Ellington naučil manévr, který teď bleskurychle provedli.

Předák jako blesk seskočil z koně a jeho winchestrovka chrlila ránu za ranou, zatímco dva jezdci se rozjeli poněkud vlevo a vpravo a po nějakých deseti skocích také seskočili na zem.

Rip a Lee sice tasili revolvery, ale stejně tak dobře mohli po ukrytých protivnících házet kameny. Ke svým puškám, které zůstaly u koní, se dostat nemohli, to by De Santis nedovolil.

Předák sice nestřílel tak, aby je zasáhl, ale Lee věděl, že by se to rychle změnilo, kdyby se snažili zmocnit pušek.

Museli tedy podruhé zvednout ruce vysoko nad hlavu a kapitulovat.

„Ruce vzhůru!“ poručil předák.

Oba poslechli. I přes nanejvýš vyhrocenou situaci si Lee stačil všimnout, že ten hlas patří kultivovanému muži. S ním snad bude možné vyjednávat.

„Můj společník a já jsme si už asi stačili nadělat dost potíží,“ řekl hlasitě.

Raymond De Santis vstal zpoza svého úkrytu – byla to mulda ne vyšší než mraveniště. Zdálo se, že se usmívá, ale byl to spíš jen klam.

„Ty potíže budou ještě větší, pane,“ řekl zdvořilým tónem, který mohl udělat větší dojem než drsný rozkaz. „Odepněte si opasek s koltem a váš společník samozřejmě udělá totéž.“

Rip mlaskl. Potom řekl tiše, aby ho slyšel jen Lee: „Ten chlap mi nahání hrůzu, jako kdybych se vrátil o tři dny později z dovolenky.“

„Nemluv nesmysly. Musíme dělat, co chce, alespoň prozatím,“ zamumlal Lee.

Pomalou spustili ruce a rozepnuli přezky opasků. Kolty dopadly na měkkou zem.

De Santis pokynul winchestrovkou, což působilo spíše elegantně než hrozivě.

„Pět kroků, prosím, ani o jeden víc, ani méně,“ řekl s pečlivou výslovností.

Lee se usmíval.

„Jak si přejete, caballero. Mimochodem, má poklona. Jste opatrnější a také zdrženlivější, než byl váš šéf. Předpokládám, že ten pán, se kterým jsem musel tak hrubě zacházet, je váš šéf?“

De Santis přikývl, zatímco Braddock a Ellington přicházeli blíž.

„Skutečně je to můj šéf a vaše zacházení se mu asi líbit nebude. Jen abyste věděl, kdo vám za ně předloží účet – tohle je pan Blane. Burt Blane. Patří mu tyto pozemky.“

„To má pan Blane štěstí,“ řekl Lee pobaveně, „ale proč tak skvělou pastvinu nevyužívá?“

Na rančích v celém Arkansasu jistě neměli předáka jako De Santis. Zjevně ho bavilo hovořit s mužem, který uměl tak obratně volit slova. Každopádně reagoval na otázku.

„Tato pastvina byla užívána až do té krádeže...“ pak ale zmlkl a zamračil se. „Musím se postarat o pana Blanea.“

Lee litoval, že se nedozvěděl víc, ale neměl šanci se vyptávat. „Ano, to byste měl, pane...“

„Lepší než aby se přespříliš staral o nás,“ zahučel Rip.

Předák tu poznámku musel slyšet, ale nereagoval na ni a kývl na Braddocka.

„Mám v sedlové brašně whisky. Zkus jí do rančera trochu nalít.“

„To mu udělá dobře,“ odtušil kovboj a udělal, co mu bylo poručeno.

Snaha vrátit Burta Blanea do skutečnosti, brzy slavila úspěch, ale Lee a Rip z toho nezískali žádnou příležitost. De Santis a Ellington je sledovali jako ostříži.

Muž, kterého omráčí prudká rána pěstí, obvykle nemá okamžitě všech pět pohromadě ani tehdy ne, když překvapivě rychle vyskočí na nohy.

Pohled Blaneových krví podlitých očí putoval z jednoho na druhého, Zatímco se rančer opíral o Braddocka. Pak rozeznal osoby a logicky se zahleděl na předáka.

„Co se děje, De Santisi?“ zaskřehotal chraplavě.

Předák rozpačitě potřásl hlavou.

„Víte, pane Blane, jak to vypadá, měl jste v roztržce tady s těmi muži trochu smůlu. Přijel jsem však s Dukem a Natem právě včas, abych se tady o gentlemany postaral. Už nejsou nebezpeční.“

Rančer od sebe odstrčil svého kovboje. Jeho mozek se během sekundy zase chytil, ačkoliv jeho obličej a vykulené oči svědčily o tom, že je krátce před výbuchem vzteku.

„Vy těmhle lupičům říkáte gentlemani, předáku?“ zařval. „Já jim říkám pobudové, zloději koní, bandité! Jsou to mizerní lumpi!“

De Santis si nedbalým pohybem upravil knír.

„Nevím, jestli je váš posudek, který jste vynesl v rozčílení, zcela správný, pane Blane,“ zabručel. „Oni vlastně vůbec nevypadají jako zloději dobytka nebo bandité. Takoví se přece v Ozarks už prakticky nevyskytují, od té doby, co výbor...“

Rančer po něm střelil zuřivým pohledem.

„Co vy víte o výboru, De Santisi?“

Předák pokrčil rameny.

„Nic konkrétního, rančere. Jen co se proslýchá. Po horách a lesích kolují historky a v saloonech se toho namluví.“

Rančer vycenil zuby.

„Takže se toho namluví? No, ať si ti mluvkové dávají pozor. Já jsem mimochodem nemluvil o tom, že si tito chlapi mohou dělat nároky na občanství Arkansasu. Jen se na ně dobře podívejte. Hlavně...“ ukázal na seržanta, „tady na toho. Pěkně se vyfíknul, nemám pravdu? Podle toho, jak je oblečený, to není žádný zálesák, ale dá se snadno uhodnout, odkud je. Nedívejte se mu do tváře, podívejte se na jeho boty. Co to má být? Nepovídejte, že je to jen proto, že je nějaký hejsek.“

De Santis pozvedl obočí.

„Je přece dost mužů, kteří si nechávají zdobit jezdecké holínky. Zlatá hvězda na kůži... no co, každý má jiný vkus.“

„Aha, věc vkusu. Já vám něco řeknu. To, co ten chlap má na botách, je texaská hvězda. Texaští flákači! Ty já nenávídím. Nenávídím je stejně jako rudochy, negry, Číňany a kamarádíčky indiánů. Ale možná je nenávídím ještě víc a víte proč?“

De Santis to zdvořile popřel.

„Ne, pane Blane, to nevím.“

Rančer si prudce odfrkl.

„To ani nemůžete vědět, takže vám to řeknu. Nenávidím ty nafoukané Texasany od té doby, co jsem tam málem vypustil duši na konci provazu. Chytili mě kovboji a obvinili mě, že jsem zloděj dobytka. Pravda je, že jsem sháněl zaběhlé koně. To je na Západě povoleno ve všech státech.“

Předák na znamení souhlasu pokýval hlavou, ale udělal to dost váhavě. Možná si myslel, že se nevyplatí honit zaběhlé koně, protože jak často rančerovi uteče kůň?

Koně jsou jiný obchod než chov dobytka nebo rančeření na otevřené pastvině. Ranč v Kansasu, Texasu nebo v Novém Mexiku o několika tisících kusech skotu není žádná vzácnost, ale kdo má jako chovatel koní několik set zvířat v ohradách nebo je dokonce drží na volné prérii, ten si už může říkat velkochovatel.

Kdepak, lov zaběhlých koní není výnosný obchod a už vůbec ne v Texasu, přičemž není pochyb, že ve státu osamělé hvězdy bývá pověšeno mnohem víc zlodějů koní než kdekoliv jinde. To se děje podle obyčeje této země většinou právem, protože se jedná i krádeže z ohrad nebo pastviny.

„Co s těmi muži uděláme, rančere?“ zeptal se předák. „Navrhuji, abychom si nechali jejich zbraně a poslali je zpátky do Texasu.“

Rančer se hromově zasmál.

„Vy se mi líbíte, De Santisi! Baví mě, dělat si legraci z chlápků, kteří to nemají v hlavě v pořádku a to vy asi nemáte, předáku, když přednášíte takové návrhy. Svázat jim ruce a vysadit na koně. Pojedou s námi.“

Předák užasle odstoupil.

„S námi na ranč? Ale proč?“

„Budeme je soudit.“

„Kvůli tomu bychom je museli odvézt do města a já nechápu, z čeho bychom je mohli obvinít.“

Rančer se křivě usmál.

„Já vám poradím. V Arkansasu se sice moc nenadělá z obvinění z

potulky, protože jsme svobodná země, ale přesto se kvůli ní dají dostat lidi za mříže. To by byl jeden bod obžaloby. K tomu přistupuje druhý a sice napadení občana Arkansasu na jeho pozemku.“

Předákův výraz se zachmuřil.

„Já tedy nevím, rančere,“ začal, ale pak si vzpomněl na něco, co projasnilo jeho tvář. „Krom toho je soudce Lincoln na cestách. Pokud vím, má se vrátit do města až za tři týdny.“

Rančer přimhouřil oči.

„Kvůli těmhle výtečníkům toho starého troubu nepotřebujeme, ještě by dal každému pokutu jeden dolar. Dost řečí! Ještě je tu jeden lepší soud! Svažte jim ruce nebo ať to udělají Duke a Nat. My dva je budeme jistit.“

Blane hned vytáhl revolver a zašermoval jím. Jeho hlas vzteky přeskakoval, když svým kovbojům opakoval rozkaz.

Ti se tvářili poněkud zaraženě, ale Nat vytáhl ze sedlové brašny pár řemínků a vykročil k Ripovi.

„Co budeme dělat?“ zeptal se ranger.

„Tvářit se přívětivě na špinavou hru,“ odvětil seržant polohlasem a natáhl ruce, aby se tvář v tvář dvěma revolverům nechal bez odporu spoutat.

+ + + + +

Dvě hodiny tonulo vězení – nepoužívané skladiště zděné z nepálených cihel – v naprosté tmě, ale pak zasvítit zamřížovaným oknem měsíc.

Udělalo se světlo málem jako ve dne a současně se světlem se začal ozývat i jakýsi škrábavý zvuk.

Uslyšel to i Rip.

„Co to je?“ zavřel a podnikl nový pokus, aby se vysmekl z pout.

„Tiše. Myslím, že máme návštěvu,“ zašeptal Lee.

Také jeho trápily řemínky, které mu škrtily krevní oběh v rukou i nohou a působily nepříjemnou strnulost. Na rozdíl od Ripa však boj s pouty vzdal už před pár minutami, právě aby naslouchal zvukům,

které sem pronikaly zvenčí.

Znělo to, jako by v zámku zavrzal klíč nebo se odsunula dlouho nepoužívaná zástrčka. Štěkot psa a bučení krávy však nedovolily rozpoznat jeho skutečný původ.

Ale následující hluk už byl jednoznačný. Takto mohly skřípat jediné dveře v zarezlých pantech.

Zajatci ucítili závan chladného nočního vzduchu.

„Možná nám přišel v tajnosti podříznout krky,“ zašeptal Rip. „Říkal přece, že nepotřebuje žádného soudce.“

„Mlč, zatraceně!“ sykl Lee.

Od dveří se ozval hlas. Vycházel ze skuliny, na kterou byly pootevřeny těžké dveře.

„Ani slovo, pokud nechcete zmařit svou šanci.“

Dveřmi se protáhl stín, pak se zase ozvalo zaskřípění.

Ze stínu se vyloupila něčí postava. Lee se téměř neslyšně zeptal: „De Santisi?“

„Ano, to jsem já.“

„Co jste to říkal o šanci?“

Předák se sklonil.

„Převalte se na břicho, ať vám můžu rozvázat uzly.“

„Vezměte nůž. To bude rychlejší.“

„Ne, musí to vypadat, že jste se osvobodil sám a pak přeřízl parťákovy pouta nožem.“

Lee se převalil na břicho a na zmrtvělých údech sotva cítil předákovy ruce.

„Proč to děláte?“

De Santis na moment zadržel dech, ale jeho prsty se nezastavily. Zjevně pro něj bylo těžké jasně odpovědět.

„Nedělám to kvůli vám, ale přeje si to slečna Julie.“

„To je ta kráska, kterou jsme viděli při příjezdu na ranč?“

„Ano, je velmi krásná,“ přisvědčil De Santis a dál škubal uzly.

„A vy nám pomůžete k útěku, protože to chce slečna Julie?“

„Udělám všechno, co chce.“

„Vyji milujete?“

„Do toho vám nic není. Ležte klidně!“

Lee dělal, co se mu poručilo. Ležel klidně, ale musel ven s otázkou, kterou měl na jazyku.

„Co s námi chce rančer udělat? Říkal, že nepotřebuje soudce, aby nás soudil.“

„Tohle řekl?“

„Přesně tak jsem tomu rozuměl. Co to má být za soud?“

„Nechci o tom mluvit. Stejně jsou to jen fámy.“

Lee v jasnozřivém momentu pochopil, že De Santis nechce vyslovit to, co považuje za víc než fámu.

„On nenávidí všechno, co není jako on, že? Rudochy, černé, Číňany, muže z Texasu. Proč?“

Lee slyšel, jak De Santis naprázdno polkl, pak se zase ozval jeho příjemný hlas.

„Příliš se vyptáváte, člověče, ale můžu vám říct, co ví každý v tomto okrese. Z pastviny, kde jste měli tu smůlu, že jste odevzdali zbraně, byli ukradeni Blaneovi nejdražší koně. Stopy ukazovaly na to, že šlo o práci indiánů, kteří koně odehnali do Texasu.“

„Je to tak jisté?“

„Dva naši kovboji byli zabiti šípy. To je dostatečný důkaz, o dalších stopách nemluvě.“

„A potom byla zmasakrována indiánská vesnice v Brasadě. Všichni byli povražděni. Byla to pomsta?“

De Santis se vzpřímil.

„Vytáhněte ruce z řemenu a vezměte si tenhle nůž. Rozřízněte si pouta na nohou a osvobodte vašeho společníka. Každá minuta, kterou promeškáte, vás přibližuje soudu.“

„Soudem vigilantů, které vede nebo alespoň ovlivňuje muž, který nenávidí Texasany, indiány a ostatní, je to tak?“

„Já s tím nemám nic společného a naše mužstvo taky ne.“

„To jsem neřekl,“ řekl Lee a rozřízl pouta na nohou. „Nehýbej se, Ripe. Teď je řada na tobě.“

„Tak dělej, nemůžu se dočkat,“ zavrčel ranger.

Lee přepiloval tuhý řemen, pak si mnul zápěstí a podupával nohama, aby si obnovil oběh krve.

Rip se stejným způsobem staral o sebe. Rozhovor s předákem

nechával na seržantovi, který vznesl otázku, která byla nejdůležitější.

„Jak se dostaneme ke svým koním?“

De Santis si okusoval spodní ret.

„Až odsud odejdu, musíte vylomit mříž v okně. Já musím zamknout dveře zvenčí. I tak bude těžké přesvědčit rančera, že vám nikdo nepomohl. Ta mříž vám neudělá žádné problémy. Byla už jednou vylomená, když se odsud ztratily klíče. Až budete venku, držte se ve stínu budovy a jděte směrem k osvětlenému oknu stáje. Tam najdete nejen své koně ale i zbraně, které leží vedle sedel. Je tu ale jedna potíž, se kterou si musíte poradit. V jednom boxu stojí rančerova nejmilejší klisna, která má brzy родit. Protože to může začít každou hodinu, spí ve stáji jeden muž. Musíte na něj asi drsně, ale neubližujte mu.“

„Nic vážného se mu nestane. Ještě jedna otázka: co víte o členech toho výboru?“

„Už jsem mluvil dost a teď se musím taky starat sám o sebe.“

„Rozumím, cabellero. Prosím, poděkujte za nás slečně Julii.“

„Doufám, že mi slečna Julie bude trochu vděčná a přece z toho ještě něco bude,“ zamumlal předák jako sám pro sebe a odvrátil se.

+ + + + +

Skřípění pantů a zámku byl zvuk, který tentokrát rádi slyšeli. Když ustal a nebylo zvenčí slyšet ani kroky, ukázal Lee na okno.

„Zkus to!“

Malý ranger se vztyčil ze země a zapumpoval svaly, než popadl pruty mříže. Lomcoval jimi, ale mříž nepovolila.

„Nezvládnou to. Je to na mě vysoko,“ řekl zklamaně.

Lee odhadl výšku a přikývl.

„Máš pravdu! Nedá se tak vyvinout dostatek síly. Ale když si klekneš a já ti stoupnu na hřbet, musí se to podařit.“

Rip se ochotně sehnul pod oknem a opřel se rukama. Pod seržantovou vahou se ani nepohnul. Lee pevně sevřel dvě tyče, jako by je chtěl rozdrtit a prudkým záběrem vyrval mříž ze zvětralého zdiva. Málem se skácel po zádech na zem, ale v poslední chvíli se

chytil okraje zdi.

Opřel mříž o zed' a věčně prohlásil:

„To by bylo.“

Malý ranger zavrčel jak vzteklý pes.

„S takovou silou bych to taky dokázal. Kdo jde první?“

„Ty, samozřejmě. Já to zvládnu i bez pomoci, protože jsem přece jen o pár palců vyšší,“ odvětil Lee.

Rip souhlasil a nechal si pomoci. Navzdory své postavě se oknem protáhl mrštně jak ještěrka.

Duté zadunění a pak už Lee nic neslyšel. Také se vytáhl do otvoru okna. Také se dostal bez potíží ven a dopadl vedle Ripa o poznání měkčeji.

Naslouchali do noci.

Lee se obával, že začne štěkat pes. Když trvalo ticho, zhluboka si oddechl.

Rip myslel na to samé a šeptem vyslovil to, na co myslel, když hleděl do tichého dvora ranče.

„Vzal toho psa asi dovnitř. Myslím, že na světě momentálně není jiný člověk, kterému bychom za tolik vděčili.“

„Jen se bojím o něj a slečnu Julii,“ poznamenal Lee, pak ukázal vlevo.

„To je to světlo za oknem, o kterém mluvil.“

„Tak jdeme tam nebo co chceš dělat?“

„To samé co ty,“ odvětil Lee a vykročil.

Rip ho následoval jak druhý stín. V záplavě měsíčního svitu vrhaly budovy ostré, tmavé stíny. Dva muži plížící se podél zdí slyšeli různé zvuky, ale žádné z nich se jim nezdály nebezpečné. Ze stáje dojnic se tu a tam ozvalo tlumené zabučení. V kurníku zakdákala ze spaní slepice.

Dorazili na roh stáje, ke které patřilo osvětlené okno.

Lee přitiskl ucho ke stěně...

Slyšel běžné zvuky, při kterých častokrát klidně spal na noční hlídce v hlavním stanu rangerů: občasné duté zadupání kopyt, tu a tam frknutí, zacinkání řetězu a tak dál.

„Drž se za mnou a nevystrkuj hlavu. Okna jsou tu dost nízko,“

poručil Lee.

„Jistě. Ty si taky dávej pozor a vymysli, jak to nejlépe provedeme,“ odpověděl Rip.

Plížili se k osvětlenému oknu. Lee dal Ripovi znamení, ať zůstane přihrčený. On sám si sundal klobouk a pomalu se vztyčil, aby nahlédl oknem do stáje.

Okna stájí se tak často nečistila, ale jak se zdálo, proběhl na tomto ranči nedávno velký úklid, protože okenní tabulka byla čistá.

Lee viděl dobře. Viděl čistě vyhřebelcované hřbety koní, jejichž srst se leskla v jemném svitu lucerny zavěšené pod stropem. V jednom prázdném boxu však také uviděl muže ležícího na slámě.

V ten okamžik dostal důležitý nápad, jak provést plán a dal Ripovi hned instrukce.

„Dávej pozor a neudělej chybu. Kdybychom tam šli oba, mohli bychom všechno pokazit.“

„Ale musíme ho zneškodnit. Viděl jsi ho? Spí?“

„Spí a ty ho půjdeš probudit.“

„Probudit? Nemohli bychom ho vzít po hlavě, když spí?“

„Nebud' blázen! Dobře víš, co se děje, když se v noci otevrou vrata stáje. Koně by ho probudili dupáním a neklidem a bylo by po všem. Kvůli tomu nám De Santis nemusel pomáhat.“

„Máš lepší plán?“

„Doufám, že ano. Zůstaneš tady u okna a zdvořile na něj zaklepeš, až budu u vrat. V žádném případě se ale nedívej oknem dovnitř. Pokud to nevyjde napoprvé, zaklepeš prostě znovu. Doufám, že se probudí a půjde se podívat, co se venku děje.“

Rip se zazubil.

„To pak pozná na vlastní kůži, že?“

Lee přikývl. „Rozuměl jsi a teď už žádné řeči. Až budu u dveří, zaklepeš.“

Seržant musel udělat asi tucet kroků v temném stínu stáje, pak se ocitl u široké brány s vestavěnými menšími dvířky.

Lee by měl rád v ruce něco, čím by mohl udeřit – nejlépe kolt držžený za hlaveň – ale jejich zbraně ležely uvnitř u sedel. Nemohl ani hledat po dvoře nějaký vhodný nástroj, ačkoliv si byl jistý, že by

nějaké poleno nebo klacek jistě našel.

Lee Tracey věděl, že se může spolehnout jedině na sílu svých pěstí a také věděl, kam musí udeřit, aby oběť odeslal do hluboké bezesné noci.

Naslouchal Ripovým směrem a v uvolněném postoji čekal za dveřmi.

Pak uslyšel zabušení. Znělo to, jako by se někdo dožadoval vstupu.

Lee přitiskl ucho ke dveřím a představoval si, že i Rip naslouchá, jestli jeho klepání mělo účinek.

Nic...

Zase zaklepání.

A ticho...

MLčení bylo tísnivé, až ho pak nakonec přerušil hluk nejasného původu pronikající rozpraskanými prkny.

Rip to jistě také slyšel, protože klepání se již neopakovalo.

Zvuky ze stáje zesílily. Lee ještě jednou protřepal paže, pak už se jen pekelně soustředil a napínal uši.

Za dveřmi bylo sekundu ticho, pak zavržalo dřevo o dřevo. Lee mimoděk lehce pokýval hlavou. Věděl, co je to za zvuk.

Postavil se tak, aby byl schovaný za dveřmi, až se otevrou.

Jeho čas nadešel...

Dveře se otevřely zvolna, jako by ten muž, který je otevřel, byl rozespálý.

Teď zakašlal...

Přes práh dveří se vysunul nějaký stín, který se zformoval do obrysu postavy muže, který vykročil na dvůr, aby se podíval, kdo ruší jeho klid.

Udělal jen dva kroky a ocitl se v místě, kde ho Lee potřeboval.

Seržant zatnul obě ruce do pěstí a udeřil obouruč. Vyřídil toho muže úderem, který se učil už na začátku výcviku. Jeho instruktorem byl muž, který získal větší proslulost jako bitkař v saloonech než jako zástupce zákona. Nebyl to moc dobrý ranger, ale pro výcvik mužů, kteří potřebovali být tvrdými rváči, byl přesně to pravé.

Lee perfektně ovládal dobrý tucet jeho triků. Mezi ně patřil i úder

levačkou vedený z otočky Ve výši pasu, po kterém se soupeř zlomil jak zavírací nůž.

Ve chvíli, kdy se nebohý kovboj zlomil k nedobrovolnému předklonu, zasvištěla ještě jednou Leeova pravá pěst. To už stačilo.

Nejdůležitější bylo přesné dávkování síly. Pokud rána neměla dost páry, mohla oběť nadělat hluk. Kdyby pěst dopadla příliš silně, mohla by i zabít.

Lee tyto rány odměřil přesně. Vzaly ospalému hlídači nejen vzduch ale i vědomí. Zhroutil se a natáhl by se Leeovi u nohou, kdyby ho nezachytil a nepřehodil si ho přes rameno jako špatně naplněný pytel obilí. Když Lee odnášel bezvědomého do stáje, o Ripa se starat nemusel. Ten všechno pozoroval se zjevným zadostiučiněním a vklouzl za seržantem do stáje jako Stín. Lee složil omráčeného muže na místo, kde prve vyspával. Koně, kteří zneklidněli, za chvíli zase upadli do dřímoty, které lidé říkali spánek, ačkoliv se nikdo nemohl pochlubit tím, že viděl spícího koně.

Rip už se staral o sedla, která ležela vedle bedny s ovsem. Podal Leeovi opasek se zbraní a připnul si kolem zakulacených boků ten svůj.

„Toho svého dromedára si osedlej sám,“ řekl vesele. „Já nemám chuť nechat se pokopat.“

„Osedlám oba koně. Postav se ke dveřím a hlídej,“ odvětil Lee.

Rip byl s touto dělbou práce spokojen a dokonce i Tornádo zapomněl na divočiny, které si jindy při sedlání neodpustil.

Lee na zvířata polohlasem mluvil a vedl je k východu, kde Rip převzal svou klisnu.

Chvíli přemýšlel, jestli je na místě opatrnost nebo zda lepší vyhlídky na úspěch přinese hra vabank. Rozhodl se vsadit všechno na štěstí dobrodruha.

„Nasedneme hned a pojedeme jako čerti!“ poručil.

Rip vyskočil do sedla stejně jako jeho vzor, aniž by použil třmen. Koně okusili ostruhy přesně tak, aby vyrazili ze stoje rovnou do trysku, ale nedovolili si výskoky všemi čtyřmi do vzduchu nebo podobné eskapády.

Dunění kopyt bylo rajskou hudbou pro oba muže, kteří se řítili k

trámu zavěšenému na řetězech, který uzavíral mezeru v oplocení dvora.

Stáli ve třmenech a skláněli hlavy k vlajícím hřívám...

Tornádo se Vzepjal s bijícími kopyty a byl poloviční zázrak, že s sebou nevzal onen trám, protože skutečně nebyl žádný skokan.

Při tomto skoku na tom byl Rip rozhodně lépe, kdyby se hodnotila estetická úroveň. Zatímco se Lee natřásal jak pytel brambor, vypadalo přistání malého jezdce mnohem elegantněji. Pobízel klisnu a dojel Tornáda.

„Domů?“ zafuněl bez dechu.

„Jsme přece teprve na začátku,“ odvětil Lee.

Poznámka malého rangera byla výrazem uspokojení a únavy.

„To jsem si mohl myslet.“

Tornádo trval na tom, že bude mít koňskou délku náskok a nikdo mu v tom nebránil. Lee mu povolil uzdu a Rip se raději držel v jeho závěsu, protože nepochyboval o jeho větších zkušenostech při krkolomných nočních jízdách.

Nějakých pět mil Lee napínal uši, jestli nezaslechne dusot kopyt pronásledovatelů. Skok od skoku mu bylo lépe, když nic takového neslyšel.

+ + + + +

Po hodině už koně jevíli známky únavy. Sice se nejelo na hranici vyčerpání, ale Tornádovo chrčení a supění klisny upomínaly jezdce, aby šetřili silami svých koní.

Pod kopyty měli rozrytou dostavníkovou cestu vedoucí k hranici, na kterou je dovedl Leeův vrozený orientační smysl, když seržant prudce zvolnil tempo.

Rip ho dojel. Vzal uzdu do jedné ruky a promnul si obličej.

„Kam to vlastně jedeme, k čertu?“ vyptával se. „Neměli bychom se pokusit lapit pachatele v Arkansasu?“

„Ten masakr se stal v Texasu,“ odvětil Lee.

„To vím taky, ale ať visím, jestli ti ten divný rančer není podezřelý.“

„On a ten jeho výbor. Máš pravdu, je to tak.“

„My ale nevíme, jestli jsou ti vigilanti pod Blaneovým velením.“

„Jistě, ale myslím, že se můžu spolehnout na svůj pocit.“

„Co ti ten pocit říká?“ zeptal se Rip.

Lee nevnímal výsměšný podtón této otázky a zatvářil se zamyšleně. Také jeho odpověď svědčila o úvahách, které spřádal celou cestu navzdory ostrému tempu.

„Dostávám se k přesvědčení, že se nám tu jedná o dva problémy, které spolu sice souvisí, ale jeden z nich je pro nás mnohem důležitější.“

„Netuším, kam míříš. Ty mluvíš jako ten starý chlápek... nemůžu si vzpomenout, ale myslím...“

„Asi myslíš orákulum.“

Rip zakvílel. „Člověče, co ty všechno nevíš. Mám z tebe málem strach. Ale teď už mluv rozumně, abych něco chápal. Dva problémy, které spolu souvisí a jeden z nich je pro nás důležitější – v tom bych se zamotal.“

Lee zvažněl.

„Není to těžké. Problém číslo jedna je masakr v Brasadě. Kapitán nás poslal, abychom ho objasnili. Při sledování stop jsme museli překročit hranici a narazili jsme na problém číslo dvě.“

„Klidně tomu problému říkej prašivý pes, protože ten rančer není nic jiného.“

„Souhlasím, amigo, ale hlavní zápletka je v tom, že mu ukradli stádo koní a zabili dva z jeho lidí. Ti byli zabiti šípy, nezapomeň!“

„Na to jsem nezapomněl stejně, jako jsem nezapomněl na ty otisky mokasín, o kterých tvrdíš, že nepocházejí od indiánů.“

Lee přikývl.

„Už se k tomu blížíme. Smrt dvou kovbojů a stopy mokasínů spolu nějak souvisí, ale...“

„Co ještě?“

„Ty stopy vedly na západ.“

„K hranici.“

Lee se zamračil.

„Vsadím se, že vedou přes hranici daleko na západ, a pokud tomu

tak je, máme zase pod nohama pevnou půdu.“

Rip tiše hvízdнул.

„Proto tedy tak pospícháš domů?“

„Ne domů, pokud tím myslíš naši posádku, ale do Trinity City,“

„Co tam chceš dělat?“

„Navštívit člověka jménem José Galvarez a položit mu pár otázek.“

„Které budou souviset s našimi problémy?“

„To jsi uhodl. S problémem, který pro nás musí hrát hlavní roli, protože pracujeme pro osamělou hvězdu.“

„Ale zločin na indiánech a rančer...“

„To přijde později, možná mnohem později, možná ale taky... rychle.“

Rip Baker slyšel, že seržant nechal před posledním slovem velkou pomlku, ale nevyptával se a spokojil se s tím, co slyšel a sám tento stav potvrdil.

„Ty jsi šéf a chceš jet do Trinity City, aby ses na něco zeptal jednoho muže. Ty musíš vědět, co děláš. Tak proč nejedeme rychleji?“

„Hrnc z zlata je vždy na konci duhy, ale člověk musí šetřit koně, aby se tam vůbec dostal,“ odpověděl Lee temně.

+ + + + +

Malý ranger pohlédl na figuru spoře oděné tanečnice vystřiženou z pestře pomalované lepenky. Tato reklama, nad štítem ověšeným blyštivými řetězy, měla přilákat muže, kteří měli po kapsách peníze.

Všechna přání a touhy, které mluvily Ripovi z očí, však musely zůstat neuspokojeny. Po hlavní ulici Trinity City pouze projeli a skončili v boční ulici před bílým dvoupatrovým domem, který v těchto končinách působil jako diamant mezi říčními oblázky.

Lee přitáhl uzdu a sklouzl ze sedla. Rip ho napodobil. Obtočil uzdu kolem tyče a tiše se zeptal:

„Je tohle ten skromný příbytek, který jsi hledal a našel?“

Lee přikývl.

„Já jsem samozřejmě věděl, kde hledat. Teď je čas promluvit se señorem Galvarezem pár jasných slov.“

„Nebude skoupý na slovo?“ zeptal se Rip číhavě.

Lee vykročil k portálu, který se skvěl pestrými sklíčky, skrz která ven vycházelo světlo.

„Doufám, že ne, a pokud ano, vím dobře, jak přimět mluvit muže jako je José Galvarez.“

„To jsem zvědavý.“

Lee zatahal za madlo zvonku. Jeho zařinčení bylo slyšet až na ulici. Brzy se ozvaly kroky. V zámku zavrzal klíč. Dveře otevřela snědá, velice krásná dívka.

Rip uznale mlaskl, protože dívka byla skutečně exotická kráska. Měla černé šaty a bílou zástěru a krajkovaný čepeček. Byla oblečená jak francouzská komorná. Rip by se jistě snažil hned po prvním pohledu o nějaké sblížovací pokusy, ale Lee šel přímo k věci.

„Chceme mluvit s panem Galvarezem. Zaved'te mě k němu!“

Dívka se zatvářila lehce ustrašeně.

„Nevím, jestli to smím.“

Lee se chladně usmál.

„Až si promluví s panem Galvarezem, budete smět ještě mnohem víc. Krom toho se s námi nemusíte zdržovat. Jenom nám řekněte, kde ho najít.“

Výzva byla pronesena tak naléhavým tónem, že dívka zdráhavě ukázala na vyřezávané schodiště vedoucí do patra.

„Nahoru a první dveře vpravo.“

„To nám stačí,“ řekl Lee a vykročil ke schodům.

Na posledním schodu ho Rip zatahal za rukáv.

„Proč jsi na tu maličkou byl tak hrubý? Nebylo by lepší, aby nás nejprve ohlásila?“

„Nechci se vzdát momentu překvapení,“

odvětil Lee a přistoupil ke dveřím, za nimiž měl najít Galvareze.

Rip stihl ještě jednu otázku: „Co je vlastně zač?“

„Obchodník s koňmi,“ odvětil Lee mrazivě a položil ruku na kliku, aniž by zaklepal.

Dveře se otevřely neslyšeně, ale zarachotila židle, ze které

vyskočil muž za psacím stolem.

Ruka ozdobená masivními prsteny hmátla po revolveru, který ležel nadosah.

Lee zavrtěl hlavou.

„To nemusíte, Galvarezi. Vzpomeňte si prosím na seržanta Traceyho. Známe se dost dlouho, i když jen zběžně. Nemáte se čeho obávat, pokud mi zodpovíte pár otázek, samozřejmě podle pravdy, ale to u caballera jako jste vy, jinak být nemůže.“

Obchodník pomalu odtáhl ruku od zbraně. Do jeho široké, vrásčité tváře se zapadlými očima, se zase vrátila barva. Úzké rty v šedém, pěstěném vousu se pohnuly.

„Vy jste ten ranger, se kterým jsem měl tu čest před časem v Palestine, je to tak?“

Lee se neznatelně usmál.

„Gratuluji k vaší dobré paměti, ale nic jiného bych nečekal. Pokud chce být obchodník úspěšný, musí se spoléhat na paměť a nejenom na účetní knihy.“

Obchodník s koňmi, který se navenek podobal bohatému hazienderovi z jihu, si dvěma prsty uhladil hedvábný šátek pod krkem.

„Netuším, kam míříte, ale jsem vám k dispozici. Posad'te se, pánové.“

Lee smekl klobouk.

„Jste velmi laskavý, Galvarezi,“ řekl zdvořile a usadil se do židle s opěradly. Rip si sedl trochu šikmo za něj na stoličku, takže připomínal velkého psa střežícího blaho svého pána.

„Takže?“ zeptal se Galvarez a nabídl doutníky.

Lee odmítl.

„Přišli jsme ve služební věci.“

Galvarez povytáhl obočí.

„Vypadáte ale poněkud civilně. Postrádám vaše odznaky.“

Lee na sebe shlédl a potřásl hlavou.

„Jak jsme jen mohli zapomenout, Ripe,“ prohlásil vyčítavě. „Připni si okamžitě hvězdu.“ Sám sáhl do kapsy, vytáhl hvězdu a zatím, co si ji upevňoval na hrud', pokračoval: „Vlastně bych o tom

neměl mluvit, ale důvěra za důvěru. Ranger Baker a já jsme museli přes hranici, za kterou by nám hvězdy byly na obtíž.“

„A co s tím mám společného?“

Lee se naklonil.

„Ano, to je otázka. Položím ji trochu výstižněji. Señore Galvarezi, jak je to dlouho, co jste koupil asi stohlavé stádo necejchovaných koní?“

Překupnickovy úzké rty se stáhly do bezkrevné linky.

„Netuším, o čem to mluvíte.“

Leeův úsměv by sebral smečce vlků chuť na čerstvě skoleného srnce a ještě by ji zahnal na útěk.

„Ale vy to dobře víte. Pokud se jedná o kradené koně, ví José Galvarez všechno nejlépe.“

Prsty s mnoha prsteny rozdrtily černý doutník.

„Toto je obvinění a urážka, kterou si zodpovíte. Krom toho jste něco říkal o necejchovaných koních.“

Lee se stále mrazivě usmíval.

„Nepřeslechl jste se, Galvarezi, ale kdo je tady odborník, když jde o koně? Žádný chovatel, který prodává ve velkém, svoje koně necejchuje. To přenechává kupcům, kteří nehodlají necejchovaná zvířata prodat dál. Tak je tomu nejen v Texasu, ale i v jiných státech, mimo jiné...“ dramaticky se odmlčel, „...i v Arkansasu.“

Obchodník s koňmi nervózně popotaáhoval za klopy svého sametového saka.

„Já skutečně nevím...“

Lee vstal a přikročil blíž k psacímu stolu. Vzal do ruky revolver, prohlédl si ho a mrštíł jím prudce proti zrcadlu, které se blyštělo mezi okny. Jeho hlas zněl nebezpečně tiše:

„Vlastně to dělám nerad, Galvarezi, ale podívejte se na svoje drahé zrcadlo. Tak jako se obrátilo v střepy, tak bude za pár minut vypadat celý váš dům, jestli se budete dál pokoušet vyvléct ze smyčky, kterou jste si sám upletl nákupem kradených koní z Arkansasu. Asi si domyslíte, jak se budete tvářit, až vám to tady vybilím!“

Obchodníkův obličej zbledl jako by byl v posledním tažení.

„To je vydírání a zastrašování, což je proti vašim předpisům i proti zákonu.“

Lee zafuněl.

„Pokaždé, když gaunerovi teče do bot, odvolává se na zákony, které dosud pošlapával. Teď dobře poslouchajte, Galvarezi. Kašlu na všechny předpisy, pokud jde o to, dostat za mříže takového mizeru, jako jste vy.“

„Můžete přijít o hvězdu. Váš společník proti vám může svědčit.“

„To by mohl, ale on rozhodně dosvědčí, že jste mě napadl. Neexistuje stát, kde by byla sebeobrana trestná, především, když ji použije ochránce zákona. Konec debaty, Galvarezi! Můžete mou nabídku jen přijmout nebo odmítnout. Nic jiného není. Že obchodujete s kradenými koňmi sice není obecně známo, ale důležití lidé to vědí. Slíbím vám, že vás až do příštího zátahu nechám na pokoji a nebudu vrtat ve vaší temné minulosti, pokud mi dáte malý tip, jak najít zloděje, kteří nejen kradli, ale tentokrát i zabíjeli. Tak co říkáte?“

Galvarez se ještě jednou pokusil utéct zadními vrátky.

„O žádné vraždě v Arkansasu nic nevím.“

Lee pokrčil rameny a zase si odepnul hvězdu. „Možná vám neřekli podrobnosti, ale abych vás pobídl, zsvětím vás. Zloději koní zabíjeli pomocí šípů a měli na nohou mokasíny. Pokusili se tímto způsobem svalit vinu na Komanče, kteří minulou zimu přišli skoro o všechny koně. Galvarezi, kde najdu vrahy, kteří umějí zacházet s lukem a šípy jako Komanči?“

Překupník vstal. Stáli si tváří v tvář. Galvarez ztěžka polkl.

„Dejte mi pokoj, rangere. Kdo obchoduje s koňmi, nevybírám si dodavatele. Dobře, přiznávám, že jsem to stádo z Arkansasu koupil, ale nevěděl jsem...“

Co chtěl ještě říct, zaniklo pod úderem ruky, která ho hřbetem tvrdě jako prkno zasáhla na ústa.

Zapotácel se, vzchopil se a zasupěl:

„Kolik chcete? Tisíc dolarů? Dva tisíce? To je hodně peněz, rangere.“

Lee mu pokynul, ať se vrátí ke stolu.

„Pojďte blíž, Galvarezi. Já nechci vaše špinavé peníze. Chci jméno s nějaký tip.“

Galvarez se šoural blíž. Zavrtěl hlavou.

„Já vám nijak nepomůžu.“

Lee se opět ohnal, tentokrát překupníkovi vyhrkla z nosu krev.

„Jméno,“ zasyčel Lee mrazivě.

Překupníkův odpor byl zlomen. Zasténal a pak mu ze rtů splynulo jméno.

„Manolito Armijo.“

Lee pozvedl obočí.

„To jméno mi nic neříká. Chci ale vědět všechno. Vysypte to a myslete na jedno: nic než pravdu, stejné co by po vás chtěl soudce.“

Překupník se snažil otřít si krev z nosu a úst, ale dosáhl jen toho, že měl tvář zmazanou jak děsivou masku.

„Je to míšenec. Jeho otec byl běloch, matka asi Apačka.“

„Dál. A rychleji! Nenuťte mě, abych vás zase musel tlouct, Galvarezi.“

„Dělá krádeže koní ve velkém.“

Lee stáhl tvář v posměšnou grimasu.

„K tomu je jako váš obchodní partner vlastně nucen. Člověk jako vy nekoupí tady koně, támhle mulu, ale rovnou celé stádo a je mu jedno, jaký je jeho původ.“

Galvarez funěl a sténal.

„Nechte toho, rangere. Já vám přece říkám všechno co vím.“

Lee přikývl.

„Zní to tak a nic jiného bych ani nepřijal. Abyste si zachránil kůži, obětujete svého dodavatele. Kdo provozuje krádež koní ve velkém, potřebuje komplice. Kolik má lidí?“

„Banda čítá pět mužů.“

Lee se pousmál.

„Vy už mluvíte o obchodních partnerech jako o banditech? Křisy opouštějí loď, co? Co ještě víte o tom místě?“

„Jenom to, co mi sám vyprávěl, když se opil. Chlubil se, že jako pistolero byl v Novém Mexiku číslo jedna, dokud mu tam nezačala být horká půda.“

„Má tady ve městě přátele? Nebo třeba holku?“

„To já nevím.“

„Opatrně, Galvarezi! Jen nepovídejte, že nic nevíte. Vaše vědění je cena za to, že vás zatím nestrčím za mříže.“

Galvarez svěsil hlavu.

„Řekl jsem všechno. Co ještě chcete?“

„Chci vědět, kde ho najdu.“

Po překupnickově zakrvácené tváři se mihl matný záblesk.

„V Pohoří koster. To musíte najít.“

Lee se tázavě podíval na Ripa. Ten zavrtěl hlavou.

„Netuším. O tom jsem nikdy neslyšel. Ale mám nápad. Jdi na čtvrt hodiny ven a nechej mě tu se señorem Galvarezem. Garantuji ti, že z něj dostaneme všechno co potřebujeme. K čertu s tím, myslím, že ho budu muset složit na lopatky i s Pohořím koster. Jaké kostry, zatraceně?“

Galvarez vztáhl otázku na sebe, což bylo s ohledem na jeho strach vcelku pochopitelné.

„Kostry, lidské kosti.“

„Lžeš, ty neřáde!“

Galvarez se prosebně podíval na seržanta.

„Přece ho na mě nemůžete pustit! Chraňte mě před ním! Už jsem vám řekl úplně všechno, mám si k tomu přimyslet i nějaké lži?“

Lee si zamyšleně mnul bradu.

„Pohoří koster, lidské kosti... to si člověk jen tak během sekundy nevymyslí. Jaké pohoří to má být?“

Překupník bezmocně zvedl ruce.

„Já to opravdu nevím. Někde mezi řekami. Byl opilý, když říkal, že ho ještě čeká dlouhá cesta do Pohoří koster, ale když člověk jede domů, nesmí se bát sebedelší cesty. Přesně tohle říkal.“

„A vás nezajímalo, kde to místo leží?“

Galvarez se kroutil spráskl ruce.

„Chtěl jsem to vědět a zeptal jsem se. V tu chvíli jako kdyby vystřízlivěl a řval na mě, že to není moje starost. Pak už jsem se na nic neptal a byl jsem rád, že jsem se ho zbavil. On je...“ mimoděk pohlédl na střepy zrcadla... velice násilný, když se opije.“

Lee se mrazivě usmál.

„To jsem taky, i když jsem střízlivý. Ještě jednu otázku. Umíte si představit, že někdo v tomto městě mi může něco prozradit o Pohoří koster?“

Překupník vztekle pohlédl na zakrvácený kapesník, kterým si utíral nos.

„Napadá mě jen jeden člověk, ale taky nemusí vědět nic přesného. Je to jen domněnka.“

„Tak to prozrad'te.“

„Šerif. Jezdí daleko. Jeho okrsek je velký a pokud vím, pracoval jako prospektor, než se stal šerifem.“

Lee se ušklíbl.

„Zrovna šerif.“

Rip se udiveně zeptal:

„A proč by ne šerif?“

„To brzo zjistíš. Tak dobře, Galvarezi, dnes vám to ještě projde. Ted' půjdeme, ale vrátíme se zatraceně rychle, pokud zjistím, že jste nás podvedl. Vůbec bych vám radil, abyste na náš rozhovor – pokud se tomu dá takto říkat – rychle zapomněl. Rozumíte mi?“

„Samozřejmě, rangere. Počkejte, doprovodím vás z domu. Rád za vámi zamknu.“

Lee se na něj zašklebil.

„Tak brzy se zase nevrátíme, ale klidně si zamkněte, jestli na tom trváte.“

José Galvarez vyprovodil své hosty pokorně až ke vchodovým dveřím, jako by byl nejnižší sekretář, který poklonkuje guvernérovi. Na ulici však nevyšel a zamknul dveře dřív, než Lee a Rip odvázáli koně od tyče.

+ + + + +

Cedule s nápisem „Sheriffs Office“ se na strohém domě bez okras nedala přehlédnout. Pokud se podívali tím směrem, viděli rovněž poutač saloonu, který byl pro malého rangera takovým pokušením.

„Nic takového, ani ted' ani zítra. Třeba někdy později nebo taky

nikdy,“ řekl Lee a zaklepal na osvětlené okno vedle dveří.

Na žlutý závěs padl neforemný stín. Něčí ruka odtáhla látku stranou. V okně se objevil opálený obličej.

Klička okna se zasekla. Šerif ji uvolnil ranou pěstí. Jeho hlas byl dutý a hluboký, jako kdyby vycházel z prázdného sudu.

„Co je? Něco se děje ve městě?“

Lee sáhl po klobouku.

„Vy jste šerif Harold Rodale, mám pravdu?“

Vousatý obličej se zašklebil.

„Odkud mě znáte? Nevzpomínám si, že bych vás někdy viděl.“

Lee si stoupl tak, aby světlo vycházející z okna dopadlo na jeho hvězdu.

„U nás se hodně mluví o mužích, kteří si umí udělat jméno. Vy k nim patříte, Rodale.“

Šerif udiveně vyvalil oči.

„K čertu, ranger!“

„Dokonce dva,“ opravil ho Lee a přitáhl Ripa na světlo. „Musíme s vámi mluvit, šerife.“

„Počkejte, jdu ke dveřím. Je zamčeno.“

Okno se zabouchlo. Závěs bránil v pohledu do místnosti, ale ta stejně vypadala jako kterákoliv jiná kancelář šerifa. O tom se Lee a Rip přesvědčili, jakmile byli vpuštěni.

V jednom koutě stála litinová kamna, na nich otlučená konev na kávu, ačkoliv se v tuto roční dobu v kamnech netopilo. Pach tabáku, kůže a oleje byl také naprosto běžný, stejně tak i uzamykatelný regál sloužící jako skříň na zbraně. Psací stůl byl pocákaný inkoustem a poškrábaný tolik, jako by si do něj šerif raději vyrýval nožem, než na něm sepisoval úřední dokumenty. Rodale ke stolu přitáhl dvě židle.

„Posad'te se, pánové. Co pro vás mohu udělat?“

Lee se zamyslel, pak řekl: „Nejlepší bude, když začnu úplně od začátku.“

Rodale nehnul ani brvou, ačkoliv se v jeho odpovědi vznášela jistá ironie.

„Začínat od začátku je vždycky nejlepší a nasazovat koni ohlávku pod ocas je k ničemu.“

Lee s tím musel souhlasit, začal ale otázkou.

„Slyšel jste o masakru Komančů v Brasadě?“

„Do Brasady nejezdím, díkybohu. Ale Člověk se hodně doslechne. Co s tím?“

Lee vyložil, že mají s Ripem za úkol osvětlit pozadí tohoto masakru, což mu posloužilo jako úvod pro další vysvětlování, které shrnul ve vojenské stručnosti.

Šerif pozorně naslouchal. Jeho tvář zůstávala bez výrazu. Zatvářil se podezřívavě teprve tehdy, když Lee položil otázku ohledně Pohoří koster.

„Vy se tam chcete podívat?“ zeptal se.

„Možná trochu víc, než se tam jenom podívat,“ odpověděl Lee klidně. Šerif potřásl hlavou.

„Víte přece, že smíte působit jen prostřednictvím místních policejních orgánů?“

„Samozřejmě vím,“ řekl Lee. „Proto jsem tady.“

„Skutečně? Myslel jsem, že chcete zjistit, kde leží Pohoří koster.“

„Víte to?“

„Nejprve se budu ptát já. Řekněme, že tuším, jak se tam dostat. Řekněme, že vás tam zavedu, ale já budu šéf. Co byste na to řekli?“

„Řekl bych, že nenechám nikoho slíznout smetanu,“ odpověděl Lee chladně.

„Tahle smetana je kyselá.“

„Právě proto musí pryč, ale to je moje věc. Šerife, my sice nejsme žádná vojenská jednotka, ale když u nás někdo dostane rozkaz, jde a vyřídí ho. Pokud ranger dostane rozkaz dopadnout zločince, pak se bez něj nevrátí. Jedině, že by zůstal pohřben na místě, kde toho zločince našel.“

„Chcete tedy operovat na vlastní pěst? K tomu nemáte oprávnění.“

Lee upřel pohled na pušky. Jeho odpověď jako by byla poznamenána únavou, ale vyslovil i neochvějné přesvědčení.

„Šerife, předpokládám, že tu jednají dospělí muži, kteří nechtějí nic než právo a spravedlnost pro tuto zemi, a kteří se nebudou dohadovat o předpisech, které mají cenu papíru, na kterém jsou

vytištěny. Vynesu ale také domněnku. V případě, že bych ten případ přenechal vám, svolal byste oddíl domobrany a vyrazil s ním kvůli věci, která nikoho ve městě nezajímá?“

Rodale si okusoval ret.

„Ten masakr se stal v Brasadě a to je stejně Texas jako Llano.“

„To je pravda, ale zloději koní, kteří vraždili v Arkansasu, také přišli z Texasu. Tím to všechno začalo, a jestli chcete, můžete přepadení indiánské vesnice považovat za důsledek prvního zločinu. Místo činu Arkansas, pachatelé Texasané, ať už jakéhokoliv druhu. Kdo z občanů vašeho města by kvůli tomu riskoval krk?“

„To není vaše starost.“

Oddíl chlapů, kteří cválají krajinou se spoustou hluku a málem rozumu, je snadnou obětí léčky zločinců. Mějte rozum, šerife, tohle je věc pro samotáře.“

Rodale se podrbl na vousaté bradě.

„Před dvaceti lety bych vám dal zapravdu. To rangeri ještě byli spolkem samotářů, ve kterém byli všichni vyškoleni, aby zvládali osamělé mise. Provést rozkaz a vypařit se beze stopy. Tehdy hlídalo celý východní břeh Trinity River deset rangerů. Kolik jich je dnes? Co se stalo z té divoké party?“

Lee souhlasně pokýval hlavou.

„O rangerech víte svoje, šerife, ale na jednu věc jste zapomněl: To co v té partě bylo tvrdé a ryzí, se neztratilo. Kdyby tomu tak nebylo, poslal by kapitán Harris půl roty. Neudělal to a vyslal seržanta a rangersa. Kapitán Harris je zkušený muž a o vás jsem slyšel, že jste sbíral nejcennější zkušenosti také jako solitér, i když v jiném ohledu.“

„Slyšel jste také, že bývám paličatý jako starý mezek, pokud jde o právo a zákon?“

„To jsem také slyšel, proto jsem nejásal, když mě poslali za vámi.“

„Kdo vás poslal?“

„To bych si nechal pro sebe. Dal jsem tomu lumpovi slib, který musím dodržet.“

Šerif se ušklíbl.

„Líbí se mi na vás, seržante, že umíte být stejně tvrdohlavý jako já. No dobře, tak jste mě přemluvil. Pokud chcete svoje kosti složit k těm ostatním, které se běhají v Pohoří koster, tak mi to bude jedno.“

„Je to svolení, že můžeme ve vašem okrsku pátrat po zločincích a prosazovat zákon všemi prostředky?“

„Tak jest.“

„Kde tedy leží ty kosti?“

Šerif přistoupil k mapě, která visela za jeho stolem. Zapíchl ukazovák do místa mezi dvěma klikatými liniemi. Přidal vysvětlení: „Toto je Trinity River a tohle jeden přítok Brazos. Mezi nimi, trochu na severozápad, leží Pohoří koster.“

Lee studoval mapu.

„Vidím jen nějaké křížky. Žádný název.“

„Tato oblast oficiálně nemá žádné jméno.“

Někdo ty kopce pojmenoval, protože tam viděl hodně kostí lidských i zvířecích.“

„Jak se tam dostaly?“

„Tam, kde se teď běhají kosti, byla před bůhví kolika lety přepadena a zmasakrována Apači karavana osadníků – několik set lidí a spousta zvířat.“

„Vy jste tam někdy byl?“

„Jednou, ale nemusím to nutně vidět znovu. Nebojte se, nebudu se vám vnucovat, ale budou to i vaše kosti, které budou obírat kojoti a supi. Poslyšte, ty kopce jsou branou do pekla. Jestli tam někdo žije, musí to být šílenec.“

„Nebo si musí dělat zatracené starosti o svou bezpečnost, protože má strach z cizích očí a mužů, kteří nosí hvězdy.“

Šerif vycenil zuby.

„Vy si všechno vyložíte právě tak, jak se vám to hodí, že?“

Lee mu dal věcnou odpověď. „Hodí se to, protože není třeba nic překroutit ani upravit. Tak to by bylo asi všechno, šerife, a nezapomeňte, že teď pojedu na váš popud a přebírám policejní moc, kterou jste mi propůjčil.“

„Mám natolik dobrou paměť, abyste mi to nemusel dávat písemně,“ zavrčel šerif kysele, ale pak smířlivěji dodal: „Kdy chcete

vyrazit?“

Lee ještě jednou přistoupil k mapě a odměřil vzdálenost.

„Třicet mil,“ zabručel jako sám pro sebe. „To se do úsvitu zvládne.“

Rodale se zatvářil udiveně.

„Chcete hned zase vylézt do sedla?“

Lee přikývl.

„Nemám ve zvyku zapouštět v každém městě kořeny. Ještě o mně uslyšíte, šerife.“

Rodal si odkašlal.

„Jen doufám, že to nebude zpráva, kvůli které bych se musel postarat o váš pohřeb. Hodně štěstí na výpravě, rangeři, a dobrý lov.“

„Děkujeme,“ odvětil Lee a kývl na Ripa, který si s ulehčením vydechl, když odcházeli z šerifovy kanceláře.

+ + + + +

Měsíc vyšel pozdě. Byla to bezútesná, skalnatá, polopouštní krajina.

Hodiny plynuly. Dva noční jezdci byli stejně mlčenliví jako kameny na jejich cestě.

První prolomil ticho Rip.

„Přál nám dobrý lov,“ řekl polohlasem a jeho třmen zazvonil o třmen jeho společníka.

„Nejezdi moc blízko, Tornádo to nesnáší,“ odvětil Lee a stáhl koně poněkud stranou, aby získal bezpečný odstup.

Vzdálenost ale nestačila k tomu, aby hřebci zabránila otočit hlavu a cvaknout po klisně zuby.

„Bestie,“ zavrčel Rip na Tornádovu adresu.

„Co se děje, starouši?“ promluvil Lee na koně, aby ho uklidnil. „Proč se tak rozčiluješ, když se k tobě přiblíží dáma? Chovej se jako caballero, ty starý kozle, jinak ti dám do těla, že povlečeš břicho po zemi.“

„Proč nemluvíš se mnou, když chceš mluvit?“ zabručel Rip podrážděně. „Přál nám dobrý lov. Pokud už jedeme do předpekli,

chci vědět, jak to chceš navléknout.“

Seržantův hlas zařinčel.

„Tohle je otázka, na které ti záleží?“

„Jistě. Vzal jsi na sebe policejní moc od Rodala, ale nechal sis pro sebe, jak ji hodláš využít, ale jestli chceš, abych riskoval krk, tak chci alespoň vědět, jestli mám šanci, že si svou pitomou hlavu udržím na krku. Víme o té bandě zatraceně málo.“

„Víme, že jich je pět, a že šéf je bývalý pistolero.“

„No právě! Právě proto bych rád věděl, jak chceš postupovat.“

„Sám zatím nevím. Rozhodnou okolnosti.“

Malý ranger se uchechtl.

„Skvělé vyhlídky čekají syna mé matky. No nic, tak chci alespoň tvé dobrotivé svolení střílet na všechno, co se hne.“

Leeův výraz nic nevyjadřoval.

„Smíš střílet na všechno, co se pohne směrem k tobě. To je trochu rozdíl, nemyslíš?“

Rip Baker ironicky zasalutoval.

„Rozuměl jsem, pane.“

Tím byl rozhovor u konce.

Do svítání zbývaly asi dvě hodiny, když Lee přitáhl uzdu.

„Támhleto budou ty kopce,“ zamumlal a ukázal paží na vyvýšeniny, které se zdvihaly pár mil před nimi.

„Takže budeme brzy u konce našich přání,“ zamumlal ranger.

„Opravdu budu strašně rád, když nad nimi uvidím slunce nejen vycházet, ale i zapadat.“

„Jedeme dál!“ prohlásil Lee stroze.

Pokračovali cvalem a přecházeli do volného kroku, pokud museli hledat další cestu zvlněným terénem. Několikrát se před nimi otevřel jakýsi průchod, ale Lee pokaždé zavrtil hlavou a pokračoval severozápadním směrem. Nakonec dokonce otočil koně a kus se vracel téměř shodným směrem, ze kterého přijeli. Tam konečně našel, co hledal a co očekával i Rip Baker. Stopy v písku, které vedly jak do kopců, tak z nich.

„Myslím, že jsme na správné stopě,“ řekl Lee tiše a vyrazil po stopách.

Koně měli pod kopyty písek, který tlumil všechny zvuky. Přesto to byla hra s ohněm, pohybovat se v krajině, kterou neprozkoumali. Ale Lee Ttacey a Rip Baker byli rangeři, kteří bojovali víc jako indiáni než jako vojáci. Tak jako tvrdé jádro jejich uskupení, takzvaný Frontier-batallion.

Ale i tato cesta musela vést k nějakému konci.

Lee zastavil mezi černými, strmými útesy. Oba muži sesedli a zajistili koním uzdy. Potom Rip zašeptal otázku:

„Proč tady?“

Odpověď byla stejně tichá.

„Tyhle útesy byly na mapě vedle křížků.“

„Jakých křížků?“

„Pro hřbitov? Pokud ta mapa jen trochu seděla, pak jsme na místě. Pak tam ještě byly... ale ta mapa asi říkala pravdu.“

„Co tam bylo, k čertu?“

„Tyhle útesy, křížky a značka pro nějakou osadu. Jelikož tu není žádné osídlené místo, musí se jednat o nějakou zaniklou osadu o nějaké...“

„Město duchů, které bandité používají jako základnu?“

„Přesně tak.“

Rip vytáhl winchestrovku ze sedlového pouzdra; Lee to učinil už před ním.

„Tak se na to podíváme,“ pravil odhodlaně.

Lee kráčel napřed a vedl malého rangera s neochvějnou jistotou ven z útesů. Šel tou cestou, jako by ji znal roky. Zastavil se, když uviděl okrouhlé údolí o průměru asi čtvrt míle.

Světlá skaliska se v měsíčním světle leskla jako led. A to, co uviděli potom, zachvělo i muži jako Rip a Lee. Byla to krajina smrti plná kostí.

Tady odvedli dobrou práci nejen velcí mrchožrouti, ale i masy mravenců a jiného hmyzu. Potom následovala horká léta a kruté zimy, které vybělily žebra, obratle, stehenní kosti a lebky do jasné běloby, která ve svitu měsíce přímo zářila.

Celé údolí bylo poseto bílými kostmi, a pokud nějakému místu náleželo pojmenování hora lebek, pak to bylo tady.

Rip Baker odtrhl oči od morbidního výjevu, zachrchlal a pokusil se dodat svému hlasu neochvějný tón. Hlavní winchestrovky ukázal směrem k prázdným očním důlkům lebek a prohlásil:

„Tihle compañeros se mi nelíbí.“

Lee mu udělal tu radost a pousmál se.

„Ty jsi vtipálek. Taky se mi nelíbí, ale co nevádí té bandě v mokasínech, nemělo by vadit ani nám. Vidíš nějakou opuštěnou osadu?“

Rip napínal oči co mohl a hned zapomněl na zlověstné kostry.

„Ať oslepnu, jestli támhle na té duně nevidím střechu nějakého baráku.“

„Neoslepneš. Opravdu je to střecha. Zřejmě patří k místu, kde karavana naposledy odpočívala, než ji vyhladili do poslední duše. Asi tam toho moc nezůstalo, ale pět chlapů nepotřebuje pět domů.“

„Nemusíš držet proslovy, ty musíš začít něco podnikat,“ odsekl Rip.

„Už jdu na to,“ řekl Lee a pustil se ke stínům, které vrhaly skalní stěny.

V jejich ochraně se dostali k duně a měli jen jediné přání, a sice, aby ta banda v mokasínech, jak je přezdíval Lee, nic nezvětrila.

„Žádné hlídky,“ zašeptal Rip, když vylezli na vrcholek duny.

Lee se domníval, že osada v poušti – zřejmě kdysi základna zlatokopů – zanikla společně s karavanou osadníků. Stála jen jediná bouda, jejíž střecha rozežraná rzí vykazovala četné díry.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Rip. „Vyjděte ven! Ruce vzhůru a tak dál?“

„Počkáme, až vylezou ven sami. Předpokládám, že budou ráno snídat jako všichni normální lidé. Tam přede dveřmi vidím kotel nad ohništěm.“

„To ještě může trvat dlouho,“ prohlásil Rip nespokojeně a měl pravdu.

+ + + + +

Purpurové slunce se už zase změnilo na bílé žhnoucí kotouč, když

se u baráku začalo něco hýbat.

Dveře se otevřely a ven vyšli tři muži jen v kalhotách a košilích. Čtvrtý, který měl i kordové sako, vyšel s vědrem v ruce a zmizel za chatrčí, zatímco jeho kumpáni se umývali u kádě, přičemž vodou a mýdlem vyloženě šetřili.

„Vsadím se, že tu vodu tam mají už nejmíň týden, všiváci,“ zašeptal Rip.

Lee neodpověděl. Muž s vědrem se vrátil, nalil vodu do kotlíku a nachystal dřevo.

Za chvíli se rozhořel oheň. Když k nebi začal stoupat světlý dým, vyšel z chatrče i muž, na kterého Lee čekal.

Štíhlý a pružný jako šelma nabízel Manolito Armijo nahý trup slunci. Když se sklonil nad kádí, od které odehnal své kumpány, leskla se jeho hnědá kůže jak hedvábí. Měl na sobě legíny, indiánské kalhoty, avšak bez třásní a výšivek. Na nohou měl mokasíny.

Když se otíral ručníkem, otočil se tváří směrem k duně a přitom bylo vidět, že krev jeho matky se prosadila víc, než otce. Dlouhé černé vlasy rámovaly tvář s výraznými lícními kostmi, zapadlýma očima, nízkým čelem a zahnutým nosem nad úzkými rty. Byl to krutý obličej, výraz muže, pro kterého je zabíjení stejný pud jako pro pumu ulovení srnce.

„Myslím, že je čas něco podniknout,“ zamumlal Rip.

„Jo,“ odvětil Lee a přiložil pažbu k ramenu.

Rip vyvalil oči. Chtěl snad seržant bez varování...?

Třeskl výstřel. Kulka byla – pokud mířila pod kotel s vodou – velice přesná. Hořící polínka se rozlétla, zavířil popel.

Tak přece jen varování.

Rip si vlastně oddechl. Vysvětlení, které Lee přidal, bylo určeno bandě, ne jeho kolegovi.

„To bylo varování! Další kulka trefí jednoho z vás do hlavy! Jste obklíčeni a nemáte šanci!“

Rip sebou škubl jako by ho kousl štír. Nedokázal mlčet ani za této situace.

„Takový bluf!“ vyhrkl nadšeně.

Lee pravděpodobně chtěl blufovat, ale tady nepochodil. Bandité

dřepící kolem ohně se rozprchli všemi směry přesně jako prve hořící klacky pod kotlem.

„Já jsem je varoval,“ ucedil Lee mrazivě a začal střílet.

„Chtějí to tak,“ zavrčel Rip a také stiskl spoušť.

Pouhými dvěma výstřely se poměr sil téměř vyrovnal. Leeova další kulka, která přišpendlila třetího muže k dřevěné stěně, ukončila početní převahu banditů.

Také Rip ještě jednou vystřelil, ale kulka pouze vyštípla dlouhou třísku ze dveří, které se zavřely za Armijem a jeho posledním kumpánem.

Rip zuřivě nadával, ale pak se mu vrátila rozvaha na chladnokrevné posouzení situace.

„Přestávka v bitvě,“ prohlásil. „Co v takovém případě udělá dobrý generál?“

„Víš to?“

„Připravuje se na další úder.“

„Nebo čeká, co udělá nepřítel.“

K tomu se Rip nemusel vyjadřovat, o to se postaral Armijo a jeho komplic. V oknech baráku se objevily hlavně pušek.

Šlehalý záblesky výstřelů, kulky dopadaly nebezpečně blízko kolem rangerů nebo jim hvízdaly těsně nad hlavami.

Nemohli nic moc dělat, i když měli výhodu vyvýšeného postavení. Museli by příliš vystrčit hlavy, aby mohli spolehlivě ostřelovat okna.

„Ted' už musíme opravdu vymyslet něco jiného, než jen střílet a nabíjet,“ poznamenal Rip.

„Jistě, uděláme něco, ale ty zatím pokračuj ve střelení a nabíjení,“ odvětil Lee.

„Cože?“

„Znamená to, že mě máš krýt střelbou, zatímco se pokusím připlížit se k nim zezadu. Jestli sis toho totiž nevšiml – nemůžeme je obléhat. Oni mají uvnitř všechno, co potřebují, aby vydrželi několik dní, zatímco naše sedlové brašny jsou prázdné, krom toho bychom si pro ně museli jít.“

„Nemohl bych...?“

„Ne,“ odsekl Lee a vyrazil plížením pryč. Než se spustil dolů z duny, zavolal na Ripa, ať začne s palbou, jakmile ho zahlédne na jižním svahu.

Rip se zatvářil nešťastně a upřel pohled na jižní svah, kde se Lee objevil už za pár minut.

Měl před sebou prostranství, kde se nebylo za čím krýt, ale on věřil, že se mu ho podaří překonat, pokud Rip dostatečně zaměstná bandity.

Rip střílel, jako by měl půl tuctu pušek. Obránci opětovali palbu. Střelba neustávala.

Lee se přikrčil a vrhl poslední pohled tam, kde ležel Rip. Viděl jen vršek černého klobouku.

Lee se chvíli rozmýšlel, pak sáhl po koltu. Pušku nechal na duně, protože v boji zblízka by mu překážela.

Vymrštil se jak vystřelený z praku. Kličkoval jak zajíc, kterého štve pes, ale mohl utíkat i přímo, aby se dostal k zadní straně domu. Přitiskl se ke stěně a chvíli tam dřepěl, aby popadl dech.

Párkrát se zhluboka nadechl a jeho tep se zase uklidnil. Plížil se pod čtvercový otvor ve stěně, kde kdysi bývalo okno, nyní v něm však nebyl ani rám, ani tabulky.

Z toho důvodu také slyšel zuřivou palbu z pušek tak hlasitě, jako kdyby ležel přímo mezi těmi střelci, kteří k němu byli otočení zády.

Lee mohl Armija a jeho posledního kumpána zlikvidovat dvěma kulkami do zad, ale to se tak úplně neslučovalo s rozkazem, který mu dal kapitán.

V hluku střelby zůstal jeho seskok na rozvrzaná prkna téměř nepovšimnut, ale skutečně jen téměř.

Armijo, stále svlečený do půl těla, pálil v rychlém sledu ránu za ránou. Jeho kumpán se však ohlédl. Hlasitě zaječel, když spatřil muže, o kterém si myslel, že je za dunou padesát kroků daleko, a který stál najednou pět yardů od něj. S řevem otočil pušku, ale na boj zblízka byl Lee vyzbrojen lépe. Puška ho ani nestačila ohrozit, když kolt v jeho ruce třikrát vyštěkl.

Bandita se zazmítal pod nárazy kulek. Poslední, co v životě viděl, byly záblesky výstřelů.

To už se proti němu otočil i Armijo a sice s rychlostí, za kterou by se nemusel stydět chřestýš.

Jednal rozumněji než jeho kumpán. Upustil pušku a sáhl po zbraní, kterou měl v pochvě na opasku kalhot.

„Maldito!“

Jeho kletba se zřejmě týkala okolnosti, že na sobě nemá opasek se zbraní. Takto mu zůstával jenom nůž. S ním se vrhl na Leeho.

Proletěl vzduchem jako panter, který se vrhá na prchající kořist.

Revolver v Leeově pěsti sebou znovu zazmítal, hlaveň směřovala šikmo vzhůru.

Kulky velké ráže zastavily míšencův panteří skok, jako kdyby se ve vzduchu setkal s neviditelnými pěstmi. Zaduněl ztěžka o zem a bylo celkem jisté, že dopad na podlahu už necítí.

Lee si zhluboka oddechl. Do plic se mu dral štiplavý pach střelného prachu.

Najednou se v kouři objevil kulatý, poněkud ustrašený obličej. Vypadal, jako kdyby se v namodralém dýmu vznášel. Ve skutečnosti se zjevil v okně a hlas, který k němu patřil, byl Ripa Bakera.

„Chtěl jsem se podívat, co s tebou ti chlapi udělali. Přišlo mi podezřelé, jakým způsobem střelba ustala. Člověče, mělš vidět, jak jsem upaloval.“

Lee mechanicky nabil kolt. Jeho hlas zněl plechově.

„Vidíš, že se mnou nic nenadělali. Pojd' sem!“

Rip přišel dveřmi. Když si podmračeně prohlédl mrtvé, nenapadlo ho nic jiného, než otázka, co podniknou dál.

„Přitáhni sem i ty ostatní,“ řekl Lee.

Rip na něj udiveně civěl. „K čemu to?“

„Dělej, co ti říkám!“

Rip s hudrováním odešel. Když s funěním přivlekl první tělo, padl jeho pohled na dva kanystry petroleje, které Lee přinesl z vedlejší místnosti.

„Bude to pohřeb žehem?“ zeptal se.

„To bude. Ještě dva, dělej,“ zabručel Lee a otevřel první konev.

O čtvrt hodiny později se po okolí šířil pach petroleje. Lee vytáhl zpod kotlíku hořící klacek, poodešel několik kroků a hodil pochodeň

do dveří...

Chatrč stála v mžiku v plamenech. Nestoupal z nich téměř dým, protože dřevo bylo vysušeno mnoha žhavými léty a hořelo jak troud.

„Lepší, než aby je ohlodali kojoti,“ zabručel Lee, když se odvrátil od hučících plamenů.

Rip si uvědomil, že bandité museli mít koně.

Lee přikývl.

„Vezmeme je s sebou do Trinity City, kde stejně musíme šerifovi ohlásit, že žádná banda v mokasínech už neexistuje.“

Malý ranger přimhouřil oči.

„Ty myslíš na všechno, že?“

Lee si promnul čelo, jako kdyby usilovně přemýšlel a vyslovil zvolna otázku:

„Myslíš, že bych tě mohl přemluvit, abys se mnou ještě jednou jel do Arkansasu?“

Malý muž se podrbal na nose.

„Když se mě takhle ptáš, jsem už přemluvený, ale stejně bych rád věděl, do čeho se to pouštím.“

„Mám starosti kvůli De Santisovi a té dívce,“ odvětil Lee.

Rip pokýval hlavou.

„To je pořádný důvod. Takže ještě jednou hvězdy do kapes a vzhůru přes hranici!“

+ + + + +

Když před sebou uviděli ranč v Ozarks, zatvářil se Lee dost užasle. Rip si toho všiml.

„Co se děje? Jsme u cíle. Stačí, když se jen zeptáš, jak se jim vede.“

„Zjevně se jim vede dobře,“ poznamenal seržant a pobídl koně.

Jejich příjezd nezůstal bez povšimnutí. De Santis vyšel na terasu a pospíchal jim vstříc. Za ním se objevila Julie a první, čeho si Lee všiml, byly její smuteční šaty.

Předák ho však nenechal o ničem přemýšlet a vyjádřil svou radost se shledání tím, že seržanta plácal po rameni.

„Jsem zatraceně rád, že vás vidím živé a zdravé!“ zvolal hlasitěji, než mívával ve zvyku.

„Taky jsem rád, že jste v pořádku,“ odvětil Lee a upřel dlouhý pohled na Julii, která zůstala stát nad schůdky verandy. „Je ale v pořádku i všechno ostatní?“

De Santis se zachmuřil. Ztlumil hlas, aby ho Julie neslyšela.

„Byl to konec konců její otec, ale myslím si, že je to takhle nejlepší.“

„Co se stalo?“

„Indiáni přepadli Malloneyho ranč, když se tam shromáždil výbor pod vedením Juliina otce. Ranč byl vypálen do základů. Indiáni asi měli schopné zvědy. Jak se mohli dozvědět, že jsou tam pohromadě všichni, kterým se chtěli pomstít? Co je, Tracey? Proč se tak tváříte?“

Lee stiskl rty. Potom pronesl:

„Já jsem věděl, že náčelník Černá puma vyslal přes hranici zvědy a je mi líto, že jsem před nimi nevaroval.“

De Santis pochopil a pokýval hlavou.

„Nechejte si to pro sebe a pojd'te do domu.“

Lee nechal De Santise poodejít, čemuž se předák podivil. Důvod byl ten, že seržanta zadržel za rukáv Rip.

„To jsem zvědavý, co kapitán řekne na to, že Komanči dostali chlapa, kterého jsi mu měl přivést,“ řekl tiše.

Seržantovi se na tváři mihl letmý úsměv.

„Milton Harris také jezdíval s hvězdou v kapse. On má pro takové věci pochopení,“ odvětil a pospíšil si, aby smekl před Julií.

KONEC

Příští svazek 008

Piráti prerie

Bill Murphy

Za tvrdé dolary udělali cokoliv. Za dolary se pustili i do sebe navzájem. Každý z nich chtěl velké peníze, chtěl udělat velký obchod: novou dopravní linku, tentokrát napříč prérií...

Bojovalo se na plné obrátky, střílelo se a podvádělo. Tady se však především ukázalo, kdo je celým mužem...

Frank Glaser: Čertův chlapík

Z německého originálu
Der Teufelsranger,

Western-Hit, Nr. 738, přeložil Tomáš Butala.

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009

© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach